

PopRock & Show

Nr.27/74 ★ iulie 1992

MAMA'S BOYS

Thomas Anders

Mai dăm odată 15 lei și citim, dacă avem chef: ★Mini-serial AEROSMITH ★O pagină despre Cerbul de Aur ★Blackie Lawless se confesează ★Polifonia nu lipsește ★Jimi Hendrix pentru a treia oară ★Presă germană despre Michael Jackson ★Video-film ★Top de la Radio Contact ★Concursul nostru nou continuă, iar cel anterior și-a desemnat câștigătoarea ★Serialul The Beatles se află în vacanță dar revine în nr.30!

Riccardo Fogli

de toate DE TOATE de toate DE TOATE

● **Wind Of Change la Scorpians** (scrie in revista *Hard Rock Magazine*). Surprinzătoare plecare, din motive personale, a basistului **Francis Buchholz** după aproape 20 de ani de cind a părăsit in cea mai renumită

trupă germană. Deși o fire retrasă, Francis era cel care se ocupa de afacerile grupului. De remarcat că din 1979 cind a apărut albumul *Lovedriver* cu Jobs vocal nimeni n-a mai mîscat in front. Cine-l va înlocui

încă n-am aflat. ● **HARD TOP U.S.** prezentat in revista franceză, amintită mai sus: 1. *Arenalize* — **Def Leppard**, 2. *Blood Sugar Sex Magik* — **Red Hot Chili Peppers**, 3. *Classic* — **Queen**, 4. *Nevermind* — **Nirvana**, 5. *Greatest Hits* — **ZZTop**, 6. *Ten* — **Pearl Jam**, 7. *Metallica* (peste 4 milioane de exemplare vîndute), 8. *The Wild Life* — **Slaughter**, 9. *Wayne's World* (coloana sonoră a filmului), **LO. As Ugly... Ugly Kid Joe**. ● **Taboo** este numele unui nou grup cu mulți ex: **Stephen Percy** (fost la **Ratt**), **Fred Coury** (baterist la **Cinderella**), **Johnny Angel** (chitarist la **Michael Monroe**). Lume bună dar să așteptăm primul produs.

● Apariții discografice, așa cum sînt ele anunțate in revista „Circus”, date primite de la casele de discuri. 30 iunie — **Suicidal Tendencies** cu *The Art Of Rebellion* (Epic), **Black Sabbath** cu *Dehumanizer* (Warner/Reprise); 1 iulie — **Bang Tango** cu *Ain't No Jive... Live!* (MCA); 7 iulie — **Megadeth** cu *Countdown To Extinction* (Capitol), **Cathedral** — *Soul Sacrifice*, **Caracass** — *Tools Of The Trade* (Earache/Relativity), **Circle Jerks** — *Gig* (Relativity), **Motörhead** cu titlu neconfirmat (WTG/Sony). 14 iulie — **Soul Kitchen** cu albumul care le poartă numele, 11 august — **Exodus** cu *Force Of Habit* (Capitol); 18 august — **Trixter** — *Runaway Train* (MCA). Fără date exacte, dar cu apariții estivale vor mai fi albume cu **Faster Pussycat**, **Warrant** și **Steve Vai** (mai spre toamnă). ● Super chitaristul **Vai** își caută încă un solist vocal, dar ceilalți componenți ai trupei **Light Without Heat** lucrează deja. E vorba de basistul **T. M. Stevens** și bateristul **Terry Bozzio**. Aceași formație apare într-o revistă franceză din luna iulie cu numele de **Fire Without Heat**. Prin octombrie vom afla varianta definitivă, odată cu ieșirea discului. ● **38 Special** au anunțat revenirea fostului vocalist-basist, **Don Barnes**. ● Basistul **Tony Montana** a părăsit **Great White** tocmai cind se lucra la un nou disc. Interimul va fi asigurat de către **Dave „The Beast” Spitz**. ● **Girlschool** s-au pus din nou pe treabă in studio. **Kim McAuliffe** (vocal, chitară), **Chris Bonacci** (chitară) și **Denise Dufort** (tobe), au o

colegă nouă in persoana basistei **Jackie Carrera**. In toamnă va urma și un turneu britanic. ● O altă formație feminină, **No Man's Land** din Minneapolis, a scos un al doilea LP, „*We Are Becoming*” la casa independentă **P.M.S. Platinum**. ● **The Almighty**, după ce s-au remarcat in deschiderea concertelor **Megadeth** și **Alice Cooper**, s-au separat brusc de timidul lor chitarist **Tantrum**. Cei trei rămași l-au angajat pe loc pe canadianul **Peter Friesen**, care tocmai îl acompania pe **Alice Cooper**. Rar fac britanicii astfel de concesii, primind „străini” in echipele lor. Al treilea disc de studio va fi înregistrat in octombrie, dar pînă atunci, pe 22 august vor fi și ei la **Donnington**. ● Proaspătul disc **Demon**, intitulat „*Blow*”, ne arată o formulă mult schimbată. Alături de solistul **Dave Hill** și chitariștii **John Waterhouse**, **Steve Brookes** a apărut o secție ritmică schimbată: **Paul Roscrow** (tobe) și **Mike Thomas** (bas). ● **21 Guns** este grupul format de fostul chitarist de la **Thin Lizzy**, **Scott Gorham** împreună cu **Lief Johansson** (bas), **Tommy Laverdi** (vocal) și **Mike Sturgis** (tobe). ●

SHOW-UL DECENIULUI

Actualul turneu european al lui **Michael Jackson** a debutat sîmbătă, 27 iunie, pe stadionul **Olympia** din München. Cu cinci zile înainte, metropola bavareză a intrat într-o febră de nedescris, iar vineri, 26 iunie, traficul aerian a trebuit deviat din cauza celor 30 000 de baloane albe, care invadaseră cerul in cinstea sosirii lui

amplificatoare, 9 ecrane video, 1 000 de lămpi, 16 km de cablu electric și 2 generatoare de curent constituie „bucătăria” scenei de 90 m lățime și 30 m înălțime. Totul va fi transportat prin Europa de 65 de camioane. Echipa însoțitoare este formată din 145 de „roadies” din Statele Unite, cărora, in Europa, li se adaugă alți 80. In

Michael. Pentru primarul din München, **Michael Jackson** a fost următorul oaspete de onoare, după **Mihail Gorbaciov**, semnăturile celor două personalități aflindu-se una lângă alta in Cartea de aur a orașului. In jur de 10 000 de fani și-au întimpinat idolul pe „*Marienplatz*”, iar primarul **Georg Kronawitter** a rostit într-o engleză îndelung exercată: „Este o mare cinste și fericire pentru mine să vă urez bun venit!”.

In marea sală de ședințe a primăriei, in prezența a numeroși reporteri și fotografi, domnul **Kronawitter** i-a înmînat supvedetei o figurină din porțelan alb, simbolizînd un copil, iar **Michael** a mulțumit printr-o donație de 40 000 de mărci, destinată acțiunii „*Heal The World*”, pentru ajutorarea copiilor săraci. In scurta sa apariție, in balconul primăriei,

deschiderea concertelor cîntă duetul **Kris Kross**, iar show-ul propriu-zis, considerat de coordonatorul turneului, **Benny Collins**, „show-ul deceniului”, durează două ore. Inainte de premieră, **Collins** își exprima temerea că „**Michael** și muzicienii săi se vor afla de-o parte, iar publicul de cealaltă parte, fără ca între ei să se nască fluidul pe care-l dorim. Din punct de vedere tehnic și artistic însă totul este aranjat pînă la ultimul detaliu.”.

Concertul de la München a lăsat startul la ora 21 fix, într-o lumină albă orbitoare și o cascadă de ceață. Apoi a apărut **Michael**, sub o ploaie de artificii multicolore, imaginea sa, supradimensionată, fiind proiectată pe trei ecrane video. Cei 70 000 de spectatori au izbucnit in delir deja la „*Jan*”, prima dintre cele 18 piese prezentate, iar la a cincea, „*Can't Stop Loving You*”, stadionul s-a umplut de scîlpirile brichetelor și luminărilor aprinse de toți cei de față. In S.U.A. se zvoneste că acesta ar fi turneul de adio, prin care solistul intenționează să coboare din lumina reflectoarelor in plină glorie. Ținînd însă cont de modul foarte original in care **Michael** lansează, de regulă, zvonuri in legătură cu sine, la fel de bine poate fi un tertip pentru a atinge cu albumul „*Dangerous*” cifra de vânzări pe care și-a propus-o: 100 milioane de exemplare.

Traducere și adaptare din cotidianul „*T.Z.*” — München — 27/28 iunie și **POPCORN**

MĂDĂLINA GALCĂ

Michael Jackson s-a prezentat neobișnuit de relaxat. A revenit de două ori la implorările multimei și chiar a renunțat, pentru cîteva secunde, la ochelarii de soare. După trei minute însă a dispărut, in acordurile piesei „*Remember The Time*”, îndreptîndu-se spre stadionul **Olympia** pentru o ultimă repetiție.

Echipamentul de turneu, cîntărind 1 000 de tone, a venit din **Los Angeles** cu două avioane **Boeing 747**, iar **Michael** cu avionul său personal, 168 de

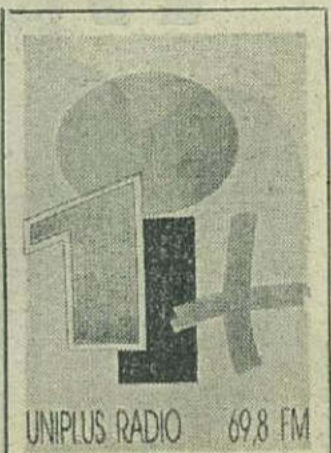

TOP SLOW
Ediția nr. 27/67
4 iulie 1992

- 15. JON & VANGELIS — GENEVIVE
  - 14. DIRE STRAITS — TICKET TO HEAVEN
  - 13. NEW KIDS ON THE BLOCK — IF YOU GO AWAY
  - 12. MICHAEL JACKSON — HEAL THE WORLD
  - 11. EROS RAMAZOTTI — MUSICA E
  - 10. MARTIN GORE — NEVER TURN BACK IN MOTHER EARTH
  - 9. CLOUSEAU — LOVE ENCOUNTERS. NEW!
  - 8. U 2 — LOVE IS BLINDNESS
  - 7. ELSA — QUELQUE CHOSE DANS MON COEUR
  - 6. GARY MOORE — NOTHING IS THE SAME (WITHOUT YOU)
  - 5. BRIAN ADAMS — DO I HAVE TO SAY THE WORDS
  - 4. INXS — BY MY SIDE
  - 3. GEORGE MICHAEL — TONIGHT
  - 2. MARC COHN — WALKING IN MEMPHIS
  - 1. JULIEE CRUISE — FALLING (TWIN PEAKS)
- PROPUNERI:
- 1. CHRIS DE BURGH — IN YOUR EYES
  - 2. BLACK CROWS — BAD LUCK BLUE EYES, GOOD BYE

TOP MATINAL
Top 5, ediția nr. 27
5 iulie 1992

- 1. SKID ROW — I REMEMBER YOU
  - 2. MARC ALMOND — THE DAYS OF PEARLY SPENCER
  - 3. RED HOT CHILI PEPPERS — UNDER THE BRIDGE
  - 4. GUNS N'ROSES — SWEET CHILD O'MINE
  - 5. FOREIGNER — URGENT, NEW!
- PROPUNERI: U 2 — LADY WITH A SPINNING HEAD

SCUZE
UNIPLUS

In numărul trecut clasificarea voastră a apărut cu două semnături dintre care doar cea a **Dianej Singer** este valabilă. Kingdom Come se scrie astfel și nu Come! Greșelile sînt ale noastre.

POP, ROCK & SHOW

Publicație săptămînală editată de **Curierul național S.A.**

- ANDREI PARTOȘ** redactor șef,
- GABRIEL FLOREA** secretar general de redacție,
- ORLANDA DELADI**, reporter special,
- ION SERBAN**, tehnoredactor,
- CLAUDIA NICULESCU**, **RAISA VLASOV**, corectori,
- VICTOR CIOBANU**, realizator copertă
- ALEXANDRU ANDRIEȘ**, din noua serie 1992, titluri și vignete

ADRESA REDACȚIEI: București, Sector 1, Str. Ministerului 2-4, telefon 15 02 00 886. SERVICIUL DE DIFUZARE „P.R.&S.”, „Curierul național”, „Magazin”, poate fi contactat la numărul de telefon: 15 32 29.

Cititorii din străinătate se pot abona prin **RODIPET S.A.** — PO — BOX 33-37; telex 11995 sau 11034; telefax 90-18 56 73 — București — Piața Presei Libere Nr. 1 — București.

Tiparul — Regia Imprimeriilor Naționale — Imprimeria „COREST”, București

Muzica... văzută de fotoreporter

Foto: LIVIU MINECAN

BANII ADUC FERICIREA?

**O propunere draguță
Vedete pop rock în fața națiunii**

Deoarece forma emisiunii „IN FATA NAȚIUNII” — partidele politice și electoratul s-a schimbat și pentru a rămâne relevante și de astăzi dată, adică pentru a repeta schema unui program, cineva din televiziune pune la dispoziția lui George Michael și Annie Lennox, pentru început, câte cinci minute săptămânal. Pentru confesiuni. Și fără drept la revendicarea unui timp de emisie mai mare.

Până aici totul este O.K. Fiind vorba de amintiri „vor intra pe post” Andrew Ridgeley și David A. Stewart. Și după — cel mult — nouă, zece episoade s-au terminat grupurile Wham și Eurythmics. Greul abia urmează! Urmează grupurile Mothers of Invention, Jefferson Airplane și, eventual, un big-band — al lui Count Basie, că zicem —. Și nu-l întrebați pe Florian Pittis și nici pe Florian Lungu căm cîți membri au avut grupurile amintite. Riscul ca noua emisiune: „IN FATA NAȚIUNII” — Vedetele Pop-Rock” să se transforme într-un și mai nou „Dallas” este prea mare! DO YOU BELIEVE IN MAGIC?...

Cu stimă,
— pentru toată redacția —
D.S.B.

**Patricia
în nr. 28**

Povestirea promisă despre traseul Brașov — București (Otopeni) parcurs în mașină împreună cu PATRICIA KAAS va fi publicată în numărul viitor cînd vom beneficia și de un autograf special pentru voi, cititorii noștri. Fotografia de pe coperta numărului trecut a fost realizată în intrarea în Sibiu și este unică. Doritorii o pot obține de la Redacție!

**AL BANO
CONTRA
M.J.**

Cîntărețul italian Al Bano l-a acuzat pe Michael Jackson de furtul unui cîntec compus în 1987 — „Cigni di Balaka”. Jackson ar fi re-luat acest cîntec sub titlul „Will You Be There” pentru ultimul său album intitulat „Dangerous”. Cîntărețul italian a depus o plîngere în fața justiției.

L.C.

**A cîștigat
concursul
„Scrisoare
în cheia sol”**

Deși cu o întîrziere de un număr, publicăm cîștigătorul concursului „Scrisoare în cheia sol”. Este vorba, de fapt, despre o cîștigătoare — Carmen Roxana Catană din Botoșani. Ea a dat cele mai multe răspunsuri corecte (46). O urmează (cu 43 de răspunsuri exacte) D.M. Popescu din Tg. Jiu și Marcela Chițu din Rîșnov. Cîștigătoarea va primi trei single-uri: Holograf, Laura Stoica și unul din repertoriul internațional.

**HARAKIRI
DIN BÎRLAD**

Ionel Dumitrascu, colegul nostru din Birlad (și nu din Buzău, cum a apărut în nr. 24) ne atrage atenția asupra unor greseli de tipar dar și de conținut. Se referă la articolul „Crisa independentilor” din nr. 14 (pagina 4) preluat din „Musik Express Sounds Special”, semnat de Sieve Lake. Într-adevăr în articolul original, anul „exploziei punk la Londra” este 1976 (nu ’67!), Gary Numan s-a lansat în 1979 (nu în 1976), firma din articol poartă numele de Rough Trade Incorporated, iar Pinnace este altceva decît Pinnache (gresit). Despre The Fall I.D. ne informază că de la Beggars Banquet au plecat la Cog Sinsler (propria casă de discuri care își distribuie produsele prin Phonogram). Altă observație față de textul original: Jesus & Mary Chain nu au fost lansati de Blanco Y Negro, ci de Creation. Evident că lista discografică alcătuită de autor se referă la apariții de pe plaja germană, odată ce revista apare acolo. Ne-ar bucura comentariile lui Ionel Dumitrascu privind „independentii” britanici folosind bibliografie mai exactă.

„Punctele de vedere critice” despre programe radio și TV se vor publica chiar și atunci cînd noi nu subscriem la toate opiniile exprimate.

Astfel i-am răspuns colegului nostru, puțin impacientat din cauza lipsei de promptitudine și vehemență. Iată că nu evităm propriile greseli așa că de ce i-am menajat pe alții?!

Red.

Mai mult de două pagini

Intr-o discuție telefonică cu Andrei Partoș promiteam două pagini bătute la mașină despre festivalurile de muzică ușoară (mi-ar fi plăcut să spun „pop”) de la Onești și Călărași, desfășurate în luna mai. Cu întîrziere — între timp m-am lăsat captivat și antrenat de Festivalul Brașov '92 — mă țin de cuvînt. S-o iau în ordine inversă; cel bun, încheie.

— Călărași, 29—31 mai. Vremea nestatornică seamănă cu nesiguranța organizatorilor. Prima seară pe stadion, celelalte două în sală. Dezordine și-ntr-o parte și-n cealaltă. Publicul pare adunat la nimerăală ca și înscrierile din afișe. Unii spectatori își permit chiar să jignească. Dl. consilier Constantin Tudor are gesturi pline de generozitate (înscrierea fără taxă, totul gratuit pînă la sfîrșit, indiferent dacă interpretii au trecut preselecția sau nu, sponsorizare modestă) dar asta nu ajută prea mult rostul unui festival. Cunoscutul om de muzică Jean Cheptea, care și-a asumat grijile celei de-a 25-a ediții a concursului de la Amara (7—9 august), a făcut tot ce-a putut, de la selecție la sponsorizare, dar în final n-a fost nici el prea mulțumit. Au mai lipsit decorul și dispoziția prezentatorului Florin Silviu Ursulescu. Îl prețuiesc mult pe Florin, și el știe acest lucru, dar ceea ce face în muzica rock nu suportă comparație. El se mai poate măsura doar cu Motu'.

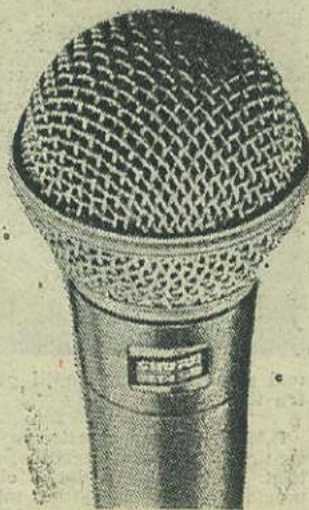
E bine că există acest festival și că prin tradiția sa recunoscută aduce la rampă voci bune, cum a fost și cazul prezentei ediții. Deși nu-mi plac enumerările, în gală au cîntat: Lucia Ciubotaru — București, Raluca Ocnescu — Ploiești, Patricia Achim și Daniela Agapi — Călărași, Vasilica Chiș — Oradea, Daniela Ipate — București (toate cu mențiuni), apoi: Cătălin Bota — Sibiu (student la Iași) — premiul III, Marius Manea — Ploiești (finalist al concursului „Se caută o vedetă”) — premiul II, Maria Cioboată — București (cu pretenții serioase la trofeu) — premiul I și Nicoleta Ganea din Galați care a cîștigat trofeul „Flori de măi”, Călărași 1992. (Cu cîteva zile în urmă ea a cîștigat și concursul „Se caută o vedetă” organizat de redacția muzicală a Radiodifuziunii Române). Au susținut recitaluri: Mirabela Dauer, Adrian Daminescu, Vasile Seicaru, Laura Stoica, Natalia Guberna. Unii dintre ei au cîntat chiar la unu noaptea.

— Onești '92, 26—28 mai, festivalul vedetă al lunii florilor. Nu laud, am făcut o serie de reflecții în emisiunea „Șlagăr-Top-Rock '92” din 7 iunie pe care aș fi vrut să le împărtășesc cititorului ca atare. Sper că am convins pe cineva în amintita emisiune radio de atmosfera supraîncălzită a acestui festival. Totuși, unele date se cer repetate. Peste 100 de soliști iau cu asalt casa de cultură a sindicatelor dorind să se numere între cei zece premiați ai galei. Ei au avut ocazia să vadă și să cunoască oameni de suflet (directorul casei de cultură Doru Adobrică, profesorul și compozitorul Eugen Bertea), o scenografie ca la marile festivaluri (a regizorului TV Sergiu Ionescu), o sonorizare foarte bună (resurse locale), un prezentator subtil și rafinat (actorul Liviu Gherghel), sponsori substanțiali și de cuvînt, conferință de presă ca la marile case, care de înregistrare de la Radio București, o echipă a televiziunii române cu realizatorul Nicolae Modreanu în frunte, apoi o echipă a televiziunii din Bacău și o alta a televiziunii din Iași, vedete ale umorului și muzicii (Stela Popescu, Alexandru Arșinel, Jean Constantin, Gelu Manolache, Anastasia Lazariuc, Carmen Rădulescu, Mihai Constantinescu, Gabriel Dorobanțu). O intenție ce merită sprijinită: începînd cu 1993 festivalul de la Onești va fi internațional. Și... o ultimă enumerare. Mențiuni: Valentina Maxim — Suceava, Mireea Mureșan — Băia Mare, Roland Pangratti — Galați, Vasilica Chiș — Oradea, Natasa Găman — Onești, Corina Săndulache — Onești, Premiul III: Nicoleta Ilie — Buzău, Premiul II: Petrică Cojocaru — Botoșani, Premiul I: Gabriela Bogdu — Onești (figurează între cei șapte finaliști ai festivalului „Mamaia '92”, care va avea loc în perioada 20—24 august). Trofeul „Onești '92”: Cristian Faur — Arad (trimis de juriu după gală urgent la București, era ultima ocazie, pentru a se înscrie la Mamaia '92. Talenta-tul muzician a reușit la ambele secțiuni: interpretare și creație). Măcar pentru atît, sper că v-am convins.

TITUS ANDREI

P.S.: Profit de ocazie (altfel nu mă oboseam) pentru a-i transmite unui infatnat și prost crescut, pe nume Cătălin Teodorescu, basist al formației timișorene Survolaj, că Radio București sprijină cel mai mult muzica rock din România și că această instituție are oameni care cunosc în profunzime fenomenul. Ușile studiourilor noastre sînt și vor fi totdeauna deschise trupelor de valoare, așa cum este de altfel și Survolaj. De aceea, din bun simț, și pentru a nu-i nedreptăți pe ceilalți membri ai grupului, mă opresc aici. Sper ca mai puțin cunoscuții și modeștii Paul McCartney și Greg Lake să nu fi citit interviul publicat în revista Pop Rock & Show din 25 iunie a.c. Altfel, i-ar căuta pe C.T. pentru lămuriri suplimentare.

SHURE. Sunetul profesioniștilor din întreaga lume

Ce înseamnă SHURE pentru dv.?

Dacă sînteți într-adevăr interesați în orice sector al sunetului, șansele de răspuns favorabil îl are numele SHURE.

De altfel pentru cei implicați în muzica de performanță, imprimări, captare a sunetului, emisie, posturi de radio TV, filme, video-producție, SHURE reprezintă claritatea, un sunet reprodus natural, un design practic al viitorului.

Există un motiv adevărat pentru care cuvîntul SHURE înseamnă atît de mult. De cînd firma a luat ființă, în 1925, ceea ce a fost cel mai important, CALITATEA, care a dus la faptul că SHURE este de nedepășit.

Privitor la strategia de publicitate, calitatea nu este o vorbă goală.

Este un concept cu definiții specifice.

În programul privind calitatea în performanță sînt evaluate și îmbunătățite toate procesele necesare. Pe de altă parte calitatea SHURE înseamnă inovație și căutări în design, uniformitate și consistență în producție, precizie și acuratețe în performanță, rezistență în folosire.

Pentru asigurarea calității, SHURE merge cît mai sus posibil, asigurînd programe de testare.

Aceste însușiri îl fac pe SHURE să fie numit

SUNETUL PROFESIONISTILOR... DIN ÎNTREAGA LUME.

Virtual microfoanele SHURE sînt folosite ori-

unde: pe scena, cîștigătoare de sunet pentru instrumente, producție de sunet...

Vă prezentăm unul dintre ultimele modele dinamice BETA 58.

Inspirați din design-ul le-gendarului SM 58 și destinat pentru a fi noul standard al lumii, BETA 58 este cel mai bun microfon dinamic pentru aplicațiile vocale. Diagrama polară rămîne super cardioïda la toate frecvențele, rezultînd un cîștig-feedback cu o maximă izolație a sursei de sunet și minimum de colorație pe axă.

Preț de livrare informa-tiv în București — 239 \$ S.U.A.

Ing. MARIUS COMAN

A-Z OF HEAVY METAL THRASH AND HARD ROCK

W.A.S.P.

Turneul promoțional l-a purtat pe **Blakie Lawless** la Paris unde colegii (de putem spune așa, nu?) de la **Metal Hammer** l-au prins și nu l-au lertat de întrebări. Pentru A-Z am ales câteva mai interesante pentru a completa imaginea sumară din numărul trecut.

M. H.: Cât timp a durat înregistrarea albumului „The Crimson Idol”?

B. L.: Am început în septembrie 1989, imediat după turneul „The Headless Children”. Conceptul îl aveam de mult în cap, iar în urma turburărilor ce au survenit în viața mea am reflectat la carieră, la ce voi face în viitor. Am decis să-mi construiesc un studio pentru a lucra cât și când doresc. Istoria acestui „Crimson Idol” este extrem de complexă. Muzica pe care o auzi pe disc este doar o parte a conceptului. Cred că e nevoie de mai multe audiții, chiar și pentru cei care știu engleza perfect, pentru a prinde toate subtilitățile. E un subiect destul de profund. Un ziarist britanic mi-a mărturisit că după 50 de audiții a început să desușească sensurile întregii povestiri. N-am lucrat 3 ani la disc pentru ca cel care-l compun să se sature de el în 8 zile. Aș vrea să fie ca o carte bună pe care o reței, îi rețetești capitolele dragi.

M. H.: Este un demers destul de intelectual pe care puțină lume îl aștepta de la **Blakie Lawless**...

B. L.: Vreau să fiu perceput și altfel decât simplu. Era cazul să pun în evidență și latura mea de artist adevărat, pentru că așa mă consider. Fiecare L.P. **W.A.S.P.** este un jalon din cariera mea. Sunt diferite pentru că stările de spirit erau ca atare. Des, se spune că acest album reprezintă punctul culminant al creației mele, cred că mai am multe de spus.

M. H.: Personajele de pe „The Crimson Idol” sînt toate inspirate din realitate?

B. L.: Unele da... Sînt 9 personaje printre care **Jonathan** este cel mai important. Unii au crezut că este vorba de o idee autobiografică, dar nu e cazul. Cunoșc multă lume în showbiz și am conceput acest personaj plecînd de la trăsăturile mai multor indivizii reali. „The Crimson Idol” nu este numai povestea unui pușu care și părăsește familia pentru a deveni super-star. Mai curînd mă refer la drumul parcurs, la oamenii pe care acesta îi întâlnește. Lumea nu stie cît ne costă pe noi pînă ajungem acolo, pe scenă în lumina reflectoarelor. Abuzuri fizice și psihologice reflectate în piesa „Invisible Boy” se produc în viața multor artiști, chiar dacă ei nu prea vorbesc despre ele. Poate cînd se îmbată bine...

M. H.: Cine e **Chainsaw Charlie**?

B. L.: Un personaj foarte real. Este președintele casei Capitol Records din Los Angeles. Cînd s-a recunoscut n-a fost prea încîntat. De 3 ani l-am rugat să-mi „reda libertatea” și m-a refuzat pînă cînd a auzit melodia „Chainsaw Charlie”. M-a mințit tot timpul, așa că l-am tratat cum merita cu cuvintele cele mai aspre. Faniil trebuie să înțeleagă că nu totul e roz în lumea noastră. Ca și în viață, titlurile de pe disc sînt aparente înșelătoare. Drujbă, singe, imagini care se văd pe copertă, n-au un sens

vulgar și macabru, chiar dacă mulți s-au gîndit că e vorba de un **W.A.S.P.** din prima perioadă, ci valoare de simbol, cea a industriei rock care folosește artiștii ca pe niște obiecte.

M. H.: Nu toți pun semnul egalității între muncă și rock n' roll. Mai sînt și oameni care se amuză. **David Lee Roth** de exemplu...

B. L.: E un tip foarte inteligent și nu înțeleg de ce nu-și exploatează mai bine talentul formidabil. Dacă ar aborda chestii mai serioase, sînt conving că ar avea cite ceva de spus. Puțin își dau seama de realele lui calități.

M. H.: Departe de a fi un paradis, Los Angeles-ul apare mai curînd ca un infern pentru muzicieni, dacă ne luăm după discul tău...

B. L.: Așa și este. În „Arena Of Pleasure” exprim această idee. Sînt bucuros că interesul general s-a mutat înspre alte localități ale Americii. Aici în L.A. eram doar cițiva, **Ratt**, **Mötley Crüe**, **Quiet Riot**, **Great White**, fiecare cu stilul său inconfundabil. Azi sînt o grămadă de trupe și toate seamănă între ele.

M. H.: Ai avut momente în care ai crezut că proiectul „The Crimson Idol” nu se va materializa?

B. L.: Pînă acum nimeni nu m-a întrebat așa ceva. Am lucrat zilnic timp de 3 ani la acest proiect foarte dur. Povestea în sine a avut un efect negativ asupra mea, deprimant chiar. Mă întrebam dacă n-am devenit cumva psihotic. Am făcut totul singur și n-am reșimțit niciodată atît de acut

singurătatea. Mi-a lipsit echipa. **Chris Holmes**, alături de care am crescut, s-a însurat și a plecat după ultimul turneu. Mă confruntam numai cu oameni care povesteau apoi peste tot că sînt terminat. Trebuia să fac discul. Era vorba de a supraviețui. Toti cei cu care am lucrat în studio s-au simțit mareați, sleiți.

M. H.: Și acum urmează partea cea mai grea, promoția...

B. L.: Nu-i neplăcut să dai interviuri, dar să călătorești într-un ritm forțat și zilnic dintr-o țară în alta, asta te scoate din minți. Discul asta este cel mai important lucru din viața mea, așa că merită efortul unei promoții sustinute. La **Monsters Of Rock** unde **Iron Maiden** sînt cap de afiș, voi avea o trupă nouă, iar apariția pe scenă a lui **Chainsaw Charlie** va șoca pe multă lume, garantez. E cea mai stranie idee care mi-a venit vreodată. Dacă mai mulți sau doar unii își vor pune întrebări după show, înseamnă că mi-am atins scopul. Și să-ți dau o cheie pentru cititorii acestor rînduri pentru a descifra enigma albumului: **Jonathan** nu este **The Crimson Idol**...

Interviul realizat de **Olivier Galan** și publicat în luna iunie ne îndeamnă la căutarea și ascultarea acestui disc atît de complex.

ANDREI EUGEN

MAMA'S BOYS

PRIVIM DREPT ÎNAINTE

A trecut deja ceva timp de cînd **MAMA'S BOYS** nu mai dăduseră nici un semn de viață! Acum ei s-au întors cu un nou disc și cu un nou vocalist.

Mike Wilson: Bună ziua tuturor. Mă numesc **Mike Wilson** și sînt noul solist adoptat de familia **MAMA'S BOYS**. Am aceleași rădăcini celice ca și cei trei frați. Sînt născut în Scoția și am trăit în nord-estul Angliei ca și **Paul Rodgers**, **David Coverdale**... Aveam contract cu altă casă de discuri, diferită de cea a grupului **MAMA'S BOYS** cînd au început să aibă greutăți cu solistul lor.

REP.: Ce s-a întîmplat de fapt?

M. W.: Probleme domestice! **Keith** a avut dificultăți cu familia, cu soția și copiii... N-o să intrăm în amănunte, ideea este că avea nevoie de mai mulți bani, pe care nu-i putea obține rîmînd cu trupa. Atunci s-au hotărît să se despartă de el. Singura soluție era să-și urmeze singur calea. Dar n-a avut loc nici un conflict între ei. **Keith** este un cîntăret minunat, dar probabil că banii erau prima lui prioritate, care trecea chiar înaintea trupeii. Așa că s-au despărțit prietenește și ceilalți au început să caute un înlocuitor.

REP.: Nu este greu să intri într-un grup format din trei frați, atunci cînd nu faci parte din familie?

M. W.: Ba bine că nu! **MAMA'S BOYS** este o trupă sudată care a trecut cu bine tot felul de obstacole ivite în cale. Fiind frați, între ei există evident o mare complicitate. Și pentru a ocupa un loc într-o familie, trebuie să înveți să înțelegi fiecare individualitate în parte, să știi cite puțin despre fiecare. Și asta cere timp.

REP.: Toate aceste aspecte nu sînt pur „muzicale”...

M. W.: De fapt, noi am căutat foarte mult înainte de a găsi persoana potrivită și sîntem într-adevăr foarte fericiți acum cînd îl avem pe **Mike**, pentru că este un vocalist de excepție. Și este pentru prima dată cînd avem sentimentul că acest stil va rămîne definitiv pentru **MAMA'S BOYS**. În afară de faptul că are o voce bună, **Mike** se potrivește perfect cu noi, pentru că avem o multime de puncte comune. Are deseori aceleași raționamente cu noi, faptul că ne tragem din regiuni apropiate geografic ne ajută să ne înțelegem. În plus el face tot posibilul să se integreze în grup; n-a venit cu propriile lui opinii încercînd să ne dirijeze în altă direcție. El respectă ceea ce facem noi și asta este esențial.

Si aș vrea să adaug că grupul m-a ajutat foarte mult să mă întrezesc.

REP.: Și totuși, înainte ca **Keith** să vină în trupă, **John** era cel care asigura partea vocală. De ce n-ați revenit la vechia formulă?

M. W.: Este adevărat că unii dintre fanii noștri ne-au spus că grupul era mult mai bun cînd nu eram decît noi trei, dar eu cred că ei nu înțeleg bine situația. Noi ne dorim cel mai mult să nu stagnăm, ci să mergem tot timpul înainte.

În mod cert, în formula de trei ne-am atins limitele și aportul unuia solist s-a dovedit indispensabil. De fapt cînd am debutat ca formație, fiecare dintre noi știa la ce instrument vrea să cînte, dar nimeni nu voia să cînte cu vocea. Pînă la urmă s-a ocupat **John** de asta, desi nu prea l-a plăcut.

REP.: De ce v-a trebuit atîta timp ca să scoateți un disc?

M. W.: Pentru că am avut multe probleme de infrastructură. Ca să fim cinstiți eram destul de nesatisfăcuți de casa de discuri cu care lucram la vremea aceea. Așa că ne-am hotărît să „divortăm”. Este vesnică problema cu marile case de discuri; termini prin a nu mai fi deloc stăpin de situație. Și atunci noi am spus: Stop, noi preluăm controlul trupeii, al carierei noastre. La început noi eram cei care hotărâram ce avem de făcut, dar lucrurile s-au schimbat mult de cînd am semnat contractul cu această companie. Se găsseau mereu tot felul de indivizi care să ne spună ce să facem.

REP.: De ce ați revenit cu un album live?

M. W.: Pentru că ne-am gîndit că acesta va fi un bun mijloc de a prezenta noua noastră formulă și în același timp direcția în care dorim să ne îndreptăm în viitor.

Sîntem de părere că acest album îi va mulțumi pe fanii noștri.

REP.: Fără îndoială, dar nu credeți că acestia își vor dori foarte repede și un disc tras în studio?

M. W.: Chiar asta vom face! Dacă totul merge bine, snerăm

să lansăm acest disc la începutul anului viitor. Avem deja o rezervă de piese noi.

Unul dintre motivele pentru care am ales să scoatem acest album live înainte de a ne întoarce în studio este că pe tot parcursul acestei perioade de incertitudine pe plan juridic, am cîntat enorm live. Ori de cite ori ni se oferea posibilitatea să cîntăm într-un concert, o făceam.

REP.: Piesele noi care figurează pe „Live Tonight” nu se prea „înțeleg” cu celelalte, mai vechi...

M. W.: De data aceasta dă-mi voie să nu fiu de acord cu tine. Dimpotrivă, se resimț odată cu aceste noi compoziii influențele noi și mai ales o prezență importantă a filonului irlandez pe care-l posedăm și care transpare net în muzica noastră. Acesta este și unul dintre aspectele pe care le vom dezvolta și mai mult în viitor.

Chiar și vechile noastre standarde s-au schimbat.

REP.: Totuși este mult mai greu să-ți apreciezi evoluția în concert decît în studio, nu?

M. W.: Absolut exact! În concert muzica are întotdeauna un caracter mai direct, mai brut. Nuantele sînt mai puțin sesizate. Trebuie să precizez că „Live Tonight” a fost înregistrat la trei concerte la care s-a adăugat o zi pentru mixaj.

REP.: De aceea sună atît de autentic?

M. W.: Fără îndoială! N-am mai tras nimic peste; este un veritabil album live. Am ales trei concerte și am ales cele mai bune momente din acestea fără să le mai prelucrăm în studio. Am și lucrat cu un inginer de sunet excelent, care e francez. A făcut o treabă foarte bună.

Am tinut să prezentăm și bucăți noi, nu numai din cele vechi care ar fi făcut din acest disc un fel de „Best Of” și noi nu ne-am dorit asta. Ne-am dorit ca fanii să fie realmente interesați de disc. Acum, că ne-am mai cont și ne-am regăsit motivația, avem în mod cert mai mult de oferit, ca muzicieni, decît în trecut. Dacă n-ar fi fost așa, ne-am fi lăsat de mult...

REP.: Cum v-ați defini starea de spirit actuală?

M. W.: Ne simțim mult mai calmi, mult mai hotărîți și mai maturi decît oricînd. Privim drept înainte: „Straight forward and no looking back”!

Traducere și adaptare după „HARD FORCE” ANCA LUPES

Brian May, după Wembley

— Cum te-ai simțit să cînti cu toți acești rockeri tineri?

B.M.: A fost extraordinar. Îmi sînt toți buni prieteni. Nu colaborăm pentru prima dată. Doar cu **Metallica** și **Guns N'Roses** m-am nimerit pe aceeași scenă în premieră, acum.

— Cum v-ați decis la numele artiștilor pe care i-ați invitat?

B.M.: Am căutat să fie totul cît se poate de aproape de **Freddie**. Oamenii care l-au influențat și alții care susțin că sînt influențați de el.

— Presa britanică și grupările homosexuale au făcut mult caz de venirea celor de la **Guns N'Roses**.

B.M.: Cred că toți ar trebui să-ți tîna gura și să aprecieze că **G.N.R.** au cîntat pentru **Freddie** și pentru cauză. Sînt o trupă mare, iar **Axl** este un tip real și onest care se luptă cu propriul trecut. Consider, ca unul care pășesc pe același drum, că ne-a făcut un mare serviciu.

— I-ai prezentat pe **Extreme** ca grupul care l-a înțeles cel mai bine pe **Freddie** și muzica **Queen**.

B.M.: Ei bine, ei cunosc fiecare notă din repertoriul nostru. Chiar mai bine decît mine! Sînt muzicieni foarte buni și îi consider într-un fel urmașii noștri.

— Care a fost momentul cel

mai semnificativ al nopții pentru tine?

B.M.: A fost un amestec de sentimente. A fost straniu și trist. La un moment dat, cînd urcam pe scenă, **Joe Elliott** mi-a pus mîna pe umăr și mi-a spus: „Brian, oprește-te. Tu probabil

că n-ai avut timp să te gîndești, dar uită-te în jur la toți tinerii aceștia de pe stadion și meditează la ce înseamnă asta”. Si am făcut-o. A fost unul dintre cele mai importante momente din viața mea.

Din CIRCUS (31 iulie).

Răspundem dacă sistemul în stare

PERFIDUL ALBION (București?). Supărarea ta privind unele opinii legate de muzică, consemnate în paginile noastre nu are motive serioase. Odată ce Laurențiu Cazan gîndește așa, chiar contradictoriu, ce rost

are să polemizezi cu el, prin mine? Cînd va reveni în țară îl voi ruga să fie mai explicit. **PATRICIA OBREJA** (Pitești). Știrea despre presupusa fiică a lui Freddie Mercury era preluată din presa străină (The Star

via New Musical Express) așa că recomandarea ta de a verifica datele nu se poate infăptui. Doar dacă sponsorizezi o deplasare la fața locului. E adevărat că la facultate era înscris cu numele de Bulsara, dar

n-avem cum să demonstrăm dacă copilul este sau nu al lui. Poate nici domnișoara în cauză nu va reuși. Materiale despre Queen și Freddie vor mai fi cu siguranță. **BULDOZER** (Focșani). Impresionant și frumos mesajul tău către toți iubitorii de muzică. „La urma urmelor, care este diferența dintre John Lennon și Michael Jackson. Care este diferența dintre Imagine și Heal The World? Oameni, iubii-vă! Tinjim unii după alții. Este posibil ca tot-mal ceea ce avem în comun să ne despărță?” **ANDA** (Brașov). Am primit versurile cîntecelor Queen și mulțumesc. Baftă la examene!

ANDREI PARTOȘ

Dragă Robert,

Am citit scrisoarea ta și am analizat-o îndelung. Știi ce m-a intrigat cel mai mult? Faptul că ai scris în final că „nu cred să aibă vreo dată cineva curajul să-mi infirmе spusete”. Fraza asta m-a revoltat îndeajuns ca să-mi dau seama că cineva trebuie să contrabalanseze situația. Deci cineva are totuși curajul să-ți răspundă, să te contrazică, cineva vrea totuși să-ți demonstreze că afirmațiile tale nu-l va face pe nici unul dintre fanii Michael să-și schimbe preferința, cineva care are destule argumente și pe care le va expune încercînd să păstreze un ton decent. Ei bine, acei cineva sînt chiar eu — **ANA MIHAILESCU** din București. Răspunsul la scrisoarea ta nu l-am conceput pentru a lua apărarea unui personaj halucinant și neînțeles cum este Michael, ci pentru a te face să înțelegi câteva lucruri. Dar s-o luăm pe etape ca la geometrie, așa cum ai făcut și tu. Afirmați cu duritate că lui Michael „i-a fost rusine de propria sa persoană” schimbîndu-și culoarea pielii. Eu sînt elevă la Școala Franceză. Am colegi de toate naționalitățile, deci și negri. Nu poți ști cit de greu le este negrilor să se știe... o mîna de boabe de fasole neagră într-un sac plin cu fasole albă, cite complexe au din cauza asta. Lumea îi tratează drept drogați, subdezvoltați, bolnavi de SIDA, „șigani”. Oare cum să nu se simtă prost cînd lumea se holbează la ei pe stradă, cînd sînt obligați să trăiască în cartiere anume pentru ei, separați de albi, de distracții și de pulsul vieții cotidiene, cînd sînt bătuți de polițiști și huiduiți de trecători? Michael a crescut într-o familie de negri, a avut o copilărie nefericită și zbuciumată și a realizat toate aceste nedreptăți mai devreme decît alții, suferind mult mai mult decît frații și părinții săi. Dar nu i-a fost rusine de persoana sa, ci poate de rasa sa. Asta e cu totul altceva. A vrut să se consoleze mai tîrziu încercînd să devină alb. Și din punct de vedere fizic a reușit, dar nu trebuie să uităm că sufletul i-a rămas

de negru, are bunătatea, calmul, generozitatea negrilor pe care-i apără mereu în textele cîntecelor sale, căroră le revendică drepturile, (Heal The World, Why You Wanna Trip On Me, Black Or White). Faptul că e mereu contestat în familie sa nu este deloc un argument tare, așa cum consideri tu. Poate nu cunoști gelozia fraților lui Michael pe el, fostul mezin al formației Jacksons Five, pe cel care a fost declarat geniu la 5 ani, cînd ei cîntau de ani de zile. Ce n-ar face frații lui Michael să-și pună bețe-n roate? Crezi că degeaba a scris La Toya cartea aceea în care dezvăluie secretele fratelui ei mai mare? Oare nu îi se pare că e mai bine sufieț de negru într-un om cu pielea decolorată, decît răutatea, ura și gelozia ascunse sub o piele cafenie? Ce dacă investește mulți bani în propria sa publicitate? Ti-ar plăcea ea în locul imaginilor exotice din „Black Or White” să vezi succesiunea enervantă de imagini alb-negru, de fețe și picioare și microfoane din clipurile formației Depêche Mode, numai pentru că nu s-a investit mai mult? Poate-ți mai aduci aminte de reclama aceea „Dați un leu pentru Atenă”. Pentru un scop nobil contează și cel mai mărunț bănuș. Pentru niște copii infomețați, bolnavi, contează chiar și cele câteva sute de mii de dolari donați de Michael. Ai vrea ca Michael să umbie ca Adam pentru a da tot venitul copiilor săraci? Ce-ar căștiga Michael mîșînd că adoră copiii? Consideri că e un gest de publicitate? Mi s-ar părea absurd. Michael a adoptat șapte copii. Asta e pentru copiii amărîți din Africa, iar singura lui posibilitate de comunicare cu cei care pot face ceva într-adevăr pentru ei este muzica și cîntecul său. O dovadă că Michael a rămas în-ăuntrul său negru este toamnă călătoria lui în Africa. Asta dovedește că nu i-a fost rusine să viziteze locurile unde trăiesc strămoșii lui. Ideea călătoriei îi aparține.

Te-ai gîndit cit de greu îți este unei vedete să-și vadă toate secretele dezvă-

luite în presă, să-și vadă toate gesturile și ticurile comentate de ziaristi? Se pare că ești de acord cu ziaristii de la care provine informația din „România liberă”, cu privire la gesturile lui Michael. Dar să știi că asta este un tic mai vechi de-al lui. Și nu cred că ești atât de naiv încît să crezi că asta ar fi fost motivul pentru care Michael a plecat mai repede din Africa. Dacă accepți „sefi de triburi” au calificat gestul drept nepoliticos, de unde știu ziaristii americani că ei au înțeles că „atmosfera este cam... mirositoare” (există cuvinte mult mai scirboase în „România liberă”).

Am oroaie de persoane care nu se informează înainte de a afirma ceva. Nu crezi că ar fi trebuit să știi, dacă tot îl analizai atît de amănunțit pe Michael, adevărata cauză a operațiilor estetice? Nu este nicidecum complexul adolescențului, faptul că era urit. În 1979, Michael a euzat de pe scenă în plin număr de dans acrobatic. A trebuit să sufere o operație estetică. Cealaltă a făcut-o pentru că nu era mulțumit de cum reușise prima.

Fanii lui Michael Jackson sînt mult diferiți de ceilalți fani. Nu poți să le schimbi părerea vorbindu-i de rău pe omul Michael Jackson. Pentru noi, fanii lui, el e mai presus de toate filmulele te-restre. Mi se pare că religia nu are ce căuta aici. Numai bunicii ne-ar putea spune că nu ne putem abate de la credința în „Dumnezeu și Fiul său” pentru credința lui Michael. Nu te speria, nu va veni nimeni să eeară omenirii să-l socotească pe Michael mai presus de Iisus. El este o ființă terestră, chiar dacă este foarte diferit de semenii lui.

Chiar în afirmați că „nu-și au rostul aceste certuri, fiecare ascultînd ce-i place, doar e democrație, nu?” Dacă fiecare are dreptul să aibă părerea lui, fiind „democrație”, atunci ce ce nu-i respectă și pe fanii lui M.J., de ce nu încerci să le înțelegi „fanatismul”, de ce le atacă idolul fără informații plauzibile și argumente puternice?

ANA

SIMONA (str. Birsănești nr. 8, bl. 157, sc. 1, ap. 23, sect. 6, București): „Am 17 ani, sînt brunetă și doresc să corespundez cu rockeri cu piele și ochi albaștri”. **DENISE** (str. Marius Emanoil Buteci nr. 4, bl. 63, et. 6, ap. 28, sect. 3, București): „Îl rog pe George Jordache din București să-mi trimită încă o dată adresa. Este ceva foarte important”. **DANIELA ELENA LATCU** (Bd. Decebal nr. 92, bl. G4 96, sc. C, ap. 53, Piața Neamț, cod. 5600): „Hello Friends! Sînt o fire veselă, am 1,63 m., sînt satenă cu ochi căprui. Virsta... Dar important este că vreau să corespundez cu toți cei care o îndrăgesc pe Sandra. Alte informații despre mine și despre Sandra le veți putea afla doar dacă îmi veți scrie”. **DANIELA „BELUȘ” BOROȘ** (str. Isaceni nr. 18, bl. U2, sc. B, ap. 14, Tulcea): „Mi-ar face plăcere să vă vad zîmbind atunci cînd găsiți în cutia voastră poștală o scrisoare de la un fan Holograf care, în rîndul lui, așteaptă cu nerăbdare scrisorile voastre. Dacă-mi veți scrie nu veți mai fi singuri pe acest drum. Mai e ceva! Ador Nirvana!”. **LILIANA BALIC** (Cartier Construcătorul bl. 1, sc. 3, ap. 36, Sighetul Marmatiei, jud. Maramureș, cod. 4925, tel. 995/17468): „În '91, în perioada 2-9 septembrie am fost la Costinești, unde am cunoscut un băiat dar nu pot să dau de el. Nu știu decît că se numește Adi (s-ar putea să fie prescurtarea de la Adrian sau de la Andrei), e student și locuiește în Sighetul Marmatiei. În seara de joi era îmbrăcat cu o cămașă neagră, cu blugi negri. Are vîrsta 1,85 m., și e brunet. Mai ofer un amănunt: cît timp a dansat cu mine blues („One More Night”, „One More Try”, „Because I Love You”) îl căuta cu privirea pe colegul său de cameră căruia îi dăduse geaca de piele neagră în care își ținea banii. Adresa pe care am dat-o este a unei cunoscutine din Sighetul Marmatiei”. **MIHAI, CLAUDIU,**

VIORTEL, FLORIN (str. Areeului nr. 6, bl. Fl, sc. A, ap. 7, Constanța, cod 8700): „Sîntem patru adolescenți a căror principală preferință este muzica. **CLAUDIU**: 1,78 m., ochi căprui, șaten, 16 ani. **MIHAI**: 1,76 m., ochi verzi, șaten, 17 ani. **VIORTEL**: 1,75 m., ochi verzi, șaten, 17 ani. **FLORIN**: 1,72 m., ochi căprui, șaten, 17 ani. Ne place: Michael Jackson, Mariah Carey, Roxette, Marky Mark, Paula Abdul. Dorim să corespundăm cu fețe inteligente care au aceleași preferințe. Le rugăm să pună în plic și o fotografie. Răspuns garantat. Am ales o singură adresă la care să ne scrieți. Specificați pe plic pentru cine”.

thrash-er nici supărat, nici murdar, nici bestial, ci pur și simplu un thrash-er brunet cu ochii verzi căruia-i place la nebunie Slayer, Sepultura, Sodom, Anthrax, Tankard, Oblivion, Kreator, Queen, AC/DC, Asudar, supărătorilor, bestialilor sau cum vă mai considerați voi, bombardați-mă cu scrisorile voastre. Pot să-mi scrie și hippy-oții, beviștii, death-crit, dar în mod special tipe. Caut orice despre Slayer”. **DORINA BANUTOIU** (str. Fabrica de Gheață nr. 6 bl. 89, sc. A, ap. 23, sect. 2, București): „Hello boys and girls! Sînt fan Sandra și aș dori să obțin poze, postere, insigne și... orice cu și despre Sandra. Ofer la

puns”. **MIHAI POPESCU** — „MIKE” (Cartier Găvana II, str. Alunului, bl. B23, sc. A, ap. 10, Pitești, jud. Argeș, cod 6300): „Fan Depêche Mode. Am 16 ani, ochi căprui, păr șaten. Zodia — „Gemeni”. Alte preferințe: The Cure, George Michael, Patricia Kaas”. **AXI-NETA-IULIANA ANGHEL** (com. Dumbrăvești, jud. Prahova, cod 2081): „Sînt o mare admiratoare a formației Queen, partial a formației Metallica și total al stilului rap. Fac un apel către cei care dețin textele pieselor: „The Show Must Go On” — Queen și „The Unforgiven” — Metallica, rugîndu-i să mi le trimită”. **LILIANA GRECU** (str. Aleea Chimiei bl. 60 B, ap. 15, Ploiești, cod 2000, jud. Prahova): „Aș vrea să intru în legătură (prin intermediul scrisorilor) cu cit mai mulți fani Depêche Mode. Alte formații și interpreți preferați: Snap, Hammer, N.K.O.T.B., Yaya Con Dios, Madonna, George Michael, Shanice, Prince. Nu-mi plac rock-ul și jazz-ul. Alte pasiuni: sportul și limba engleză”. **CLAUDIA GĂGIU** (str. Valea Cerbului nr. 2, bl. N12, sc. 3, ap. 47, sect. 6, București): „Am 14 ani, sînt satenă cu ochi căprui, am 1,60 m., și 50 de kg. Sînt o fire veselă, de gașcă, dar îmi parcurg drumul în viață cu seriozitate. Visul meu este să devin actriță. Nu glumesc, o spun cu mîna pe inimă. Mulți doresc același lucru, dar nu se gîndesc cu seriozitate. Dacă printre cititorii revistei sînt și actori, îi rog să-mi scrie. Le-aș fi recunoscătoare. Astfel aș putea să aflu cit mai multe despre film și teatru. Regizorul meu preferat este maestrul Liviu Ciulei, iar ca actori — Victor Rebengiuc, Adrian Pintea, Amza Pellea, Anca Sigărtău, Oana Pellea. Dar n-aș vrea să înțeleagă cineva că doresc să corespundez doar pe teme de film și teatru. Îmi place și muzica. Sînt fană Oana Sirbu”.

ORLANDA DELADI

INTERMEDIUM PRIETENII

MONICA FLORESCU (str. Răsăritului nr. 2, bl. M 9, et. 6, ap. 40, București): „Sînt o rockeriță puțin cam zbuciumată care s-a hotărît să corespundă cu cit mai mulți tineri. Sînt poreclită The Fuckin'Girl și sînt fan Slayer. Sînt satenă, cu ochi căprui-verzi, am 1,68 m., 16 ani și sînt „Pește”. Temele pentru corespondență: muzica și prietenia. În afara de Slayer îmi plac și Nirvana, Celtic Frost, Motorhead, Candlemass, Kiss, Led Zeppelin, Bolt Thrower, Red Hot Chili Peppers, Bruce Springsteen, Judas Priest, AC/DC și alții. Caut textele pieselor: „Don't Cry”, „Knocking On Heaven's Door”, „Sweet”, „Child O'Mine”. „You Could Be Mine” — Guns N'Roses, „Black Dog” — „I'm Gonna Leave You Baby” — Led Zeppelin. **AUREL G.** (Cartier Valea Roșie, bl. 53, sc. 1, et. 2, ap. 9, Craiova, jud. Dolj, cod 1100): „Sînt un

schimb materiale cu Michael Jackson, Madonna, Depêche Mode, Paula Abdul, Tom Cruise, Queen, N.K.O.T.B.”. **CRISTINA** (str. Decebal, bl. 21, sc. B, ap. 37, Bistrița, jud. Bistrița-Năsăud, cod 4400): „Am 16 ani, păr șaten, ochi verzi-căprui, sînt născută în zodia „Peștilor”, și am o mare pasiune — Michael Jackson. Aș dori să corespundez cu toți fanii lui din România. Ofer poze, textere cu: Paula Abdul, Genesis, A-Ha, Simply Red, Marky Mark, Salt'N' Pepa, Cher, Eros Ramazzotti, David Hasselhoff, AXL Rose, toate din Popcorn”. **C. JAMES MARIUS** (cart. Găvana II, str. Stejarului, bl. 18 bis, sc. A, ap. 5, et. 1, Pitești, jud. Argeș, cod 6300): „Rac-de 16 ani, ochi verzi, păr șaten, fan Metallica, Iron Maiden, Testament. Pot să-mi scrie rockerițele cele mai zăpălate și rockeri cel mai trîsnîți. Aș dori și ceva texte. Promit răs-

Concursul nostru

Eu nu înțeleg nimic. Mai exact nu înțeleg ce rost are întrebarea asta. Dacă e pusă de dragul de a face exerciții de stil sau compuneri pe marginea ei, atunci aș putea să mă lămuresc, deși poate m-aș impacienta un pic aducîndu-mi aminte de brele de compunere din școala generală cînd tovarășa învățătoare ne dădea cite o temă gen: ce-am să mă fac cînd o să fiu mare sau ce înțeleg eu prin... Dar faptul că eu are trinitere la aceeași mare artă care este MUZICA mă face să fiu cit se poate de circumspect. Deci revin, cum adică ce înțeleg eu prin a fi fan al unui gen sau solist(ă)? Seamănă puțin cu „ce-ți place mai mult, gulia cu brînză sau supă cu găluște?”. Adică, vreau să spun că adorînd gulia cu brînză, asta nu înseamnă că ai rezolvat problema alimentației. Vîrind nevîrind mai mîncînc și supă cu găluște și varză cu carne, ba chiar și ciulama de ciuperce. Cam așa se întîmplă și în domeniul, mult mai puțin prozaic — domeniul artei muzicale. Nu cred că — obiectiv vorbind — cineva poate fi fan al unui singur gen sau solist(e). Asta nu înseamnă pastune, ci prostie. Sînt convins că în mult controversatul nostru spațiu mirotic sînt acum citeva zeci (poate sute) de mii de depêchei, michael-jacksoniști, sepulturisti, mădălinamanolești (săracii) sau vaporii și rockeri. Dar după mine — și scuzați să-mi fie părerea — această cantitate are valoarea 0 (zero). Ei sînt aceia care, poate paradoxal, discreditează solistul sau genul. Ajunge amintită doar perioada „hippy”. Un început curat, idei generoase, tineri cu adevărat sătui de Regula. Apoi? Toată lumea a devenit hippy. Ajungea să porți părul mare, să-ți pui coroană de flori și să urli „make love not war”. Mă doare sufletul cînd știu cîți teenageri stupizi au murdărit tozina doar sîrîgînd-o; cîți indivizi s-au introdus — inconștient sau nu — în acest mediu atît de pur la început. Pentru ce? Pentru sex, droguri și, în general, pentru că așa era la modă.

Credeți că astăzi este altfel? Eroare. Istoria ne-a demonstrat (și asta chiar și la modul general) că nu există vremuri noi, ci doar vremuri vechi cu haine noi. Mereu noi. Și revenind la întrebare și la semnificația ei (cită ure) cred că prea se bagă în seama genul de îndivizi fals pasionați, ca să zic așa. Eu nu sînt de acord să pun întrebări și, în general, să stau de vorbă despre muzică cu falși pasionați. Nu pentru că sînt extremist, ci pentru că pur și simplu n-am ce să discut. Sînt sătul de exclamații gen: „ai văzut ce mișto dansează ăla”, „fuck rap”, bla, bla. Sînt sătul pînă în țit. Te uiti în paginile oricărui ziar muzical, și ce oezi? „Vreau să corespundez pe tema M. J.” sau „s-a înființat clubul Mădălina Manole”. Chiar mă întreb ce-și mai pot scrie. Mă rog, la virsta lor găsesc ei. Ca să fiu obiectiv pînă la capăt, eu nu-i condamn. Majoritatea sînt foarte tineri și (ca orice tînar) puțin nauci. E virsta cînd te atrage strălucirea, faclul. Dar ce facem noi cei mai „bătrîni”, care avem datoria să-i facem să cunoască. Să cunoască ce e? Nu mult; doar atît: că există multe genuri muzicale (bune sau mai puțin puțin bune), mai mulți solisti, soliste, trupe (mari sau mai puțin mari), că toate acestea trebuie cunoscute și apreciate, că MUZICA este cea care trebuie iubită (și nu numai ea) și să fie oameni. E o calitate atît de rară...

CARAMAN ȘTEFAN Tulcea

Mini-serial AEROSMITH

(II)

Numele de Aerosmith nu are nici o legătură cu „Arrowsmith”, numele romanului scris de Sinclair Lewis. „Nu — zice Tyler, „Arrowsmith” era doar o carte pe care eram puși s-o citim în timpul liceului”. Joey Kramer, cel care a propus numele formației, nu mai ține minte de unde a venit numele de Aerosmith. „Îmi amintesc doar că eram în bancă, la școală, și mă trezeam scriind de zeci de ori acest cuvânt pe caietul de matematică sau pe cel de biologie, gândindu-mă că va fi numele unei formații de rock”.

„OMUL CARE NE TREBUE”

Tinutul Steven Tyler, care în timpul anului școlar locuia la Yonkers, New York, își petrecea vacanțele de vară la Trow-Rico, o stațiune din Sunapee, aproape de New Hampshire. „Îmi amintesc mereu de acele veri de la Trow-Rico” — zice Tyler. „Mă simțeam un Tom Sawyer într-o țară de vis. Aveam o droaie de prieteni și făceam tot felul de poezii. Devin melancolic atunci când mă gândesc la zilele când învățam să înțeleg într-un lac sau când mă gândesc cu câtă plăcere saream în câmpurile de fân. Mătușa mea Phyllis organiza în fiecare săptămână serbări, iar noi, copiii, trebuia să recităm poezii sau să cântăm un cântecel. Într-o seară mi-am luat inima-n dinți și am cântat o piesă mai grea: „There's A Hole In The Bucket Eliza”. Când am terminat de cântat aveam lacrimi în ochi. M-am uitat la cei din jurul meu și ei au izbucnit în aplauze”. Tyler consideră că o mare influență asupra carierei lui muzicale au avut-o mătușa și tatăl lui, un pianist profesionist de muzică clasică. „Tatăl meu m-a învățat să cânt la pian și m-a învățat teorie muzicală. Când eram mic nu prea dădeam mare importanță acelor buline negre aruncate pe un portativ, dar tot ce am „prins” atunci mi-a fost mai mult decât folositor când am devenit muzician profesionist”.

În perioada când Steven Tyler l-a întâlnit pe Joe Perry (care în timpul verii lucra la un restaurant ce se numea „Anchorage”), Steve nu părea un personaj coborât din cărțile lui Mark Twain, ci mai degrabă un hippy. Joe își amintesc: „Steven venea la Sunapee împreună cu colegii lui de formație, la început Chain Reaction, apoi The Strangers. Purtau haine de pe Carnaby Street și aveau

părul foarte lung. Eram zgomotoși și neconvingători. Se purtau așa cum credeam eu că se poartă vedetele. Eram într-un oraș mic, unde nimeni nu știa cit de marilant cu adevărat. Într-o zi au venit la „Anchorage”, au mâncat, au băut, și au făcut și murdărie pe jos. A trebuit să fac curățenie după ei”.

Tom Hamilton, care în perioada aceea cânta deja împreună cu Perry, își aduce aminte: „Steven venea de la New York și avea aerul unui profesionist. The Strangers înregistraseră chiar și un disc, ceea ce însemna foarte mult. Ne-am zis — asta e omul care ne trebuie. Joe l-a invitat la un mic concert pe care l-am dat cu Jam Band la un club obscur ce se numea „The Barn”. „Nu mă așteptam la prea mult”, spune Tyler. „Am cântat atunci o piesă care mie îmi plăcea foarte mult: „Rattlesnake Shake”. Atunci mi-am zis: „Băieții aceștia, chiar dacă nu-si acordează bine chitarele, au feeling și talent. Mi-am dat seama că adunând ceea ce știam eu și ceea ce aveau ei puteam leși într-adevăr ceva bun. În cele din urmă au venit și Joey Kramer de la formația Yonkers (m-a înlocuit pe mine la baterie) și Brad Whitford, ca să-l susțină cu chitara sa pe Joe. Asta a fost începutul”.

„COPIL NE-AU IUBIT”

La finele lui 1971, cei cinci membri ai grupului s-au mutat într-un apartament de pe Boston's Commonwealth Avenue. Perry și Tyler împărțeau aceeași cameră. Ascultau ore înregul discuri ca

„Rough And Ready” al lui Jeff Beck, „Led Zeppelin I” și „Led Zeppelin II”, „Deep Purple In Rock” și „Machine Head” ale lui Deep Purple. „Îmi plăceau mult Jeff Beck și Jimmy Page, doi chitariști care în anii '60 făuseră parte din grupul britanic Yardbirds. Amândoi stăpâneau la perfecție formulele de rock-blues. La Led Zeppelin cuplul chitară-voce era sublim, iar sincronismul ritmic funcționa fără greșală. Deep Purple mă impresiona mai ales prin arhitectura pieselor” — își amintesc Joe Perry.

Aerosmith a evitat de la început să cânte în cluburile locale sau în restaurante. „Întotdeauna ne-am dorit să fim o formație de concert” — afirmă Joey Kramer. „Nu vroiam să rămânem o trupă oarecare, încremenită într-un local. Eram foarte ambițioși”. Pentru a deveni un grup de concert, cei cinci aveau nevoie de bani cu care să-și susțină proiectele muzicale. Din acest motiv Perry a lucrat o perioadă ca portar la o sinagogă din Boston, iar Tyler la o brutărie.

Aerosmith a cântat pentru prima oară în public la Nipmuc Regional High School din Boston. Au fost răsplătiți cu câteva sute de dolari. Influențele muzicale la care se supuseseră membrii formației erau evidente prin cântecele care le-au cântat în seara aceea, dintre care nu lipseau: „Shapes Of Things” al lui Yardbirds, „Live With Me” al lui Rolling Stones, „Cold Turkey” al lui John Lennon. Cei care au fost atunci în sala aceluia liceu au fost entuziasmați. „Chiar de atunci, copiii ne-au iubit”, spune Hamilton. „După concert Steve și Joe au avut o dispută, pentru că Joe a cântat prea tare. Așa a început tradiția Aerosmith”.

„CRED CĂ PUTEM FACE CEVA CU NOI”

După un an de activitate, formația devenise cunoscută la Boston și în împrejurimile acestei metropole. În 1972, după un concert la Al Max's Kansas City Club din New York, Clive Davis, președintele casei de discuri Columbia Records, le-a spus: „Cred că putem face ceva cu voi”. Peste câțiva ani, discurile lor se vor vinde mai bine decât cele semnate de Barbra Streisand sau Bob Dylan. După debutul lor la Nipmuc Regional High School, membrii formației părăsiseră diversele locuri de muncă unde lucraseră, ocupându-se doar cu muzica, cântând la unele petreceri și în licee. Din punct de vedere financiar lucrurile stăteau destul de prost, dar chiar atunci când problemele păreau fără leșire, Frank Connelly, un impresar local, s-a arătat interesat să susțină grupul. Trupa avea deja un repertoriu original, consistent. Connelly l-a pus în legătură cu doi impresari cunoscuți și cu mare influență, Dave Krebs și Steve Leber l-au dus pe Clive Davis la Max's Club pentru a asculta grupul Aerosmith.

Davis a fost satisfăcut și astfel formația a semnat un contract cu Columbia Records pentru înregistrarea unui disc long-play. Cei cinci muzicanti au semnat un contract și cu cuplul de producători Leber-Krebs, în vederea continuării colaborării cu casa de discuri Columbia, în eventualitatea că afacerea devenea rentabilă.

Traducere și adaptare
COSTIN MANOLIU

(Va urma)

MICHAEL JACKSON

WHO IS IT?

by MICHAEL JACKSON

I gave her money
I gave her time
I gave her everything
Inside one heart could find
I gave her passion
My very soul
I gave her promises
And secrets so untold
And she promised me forever
And a day we'd live as one
We made our vows
We'd live a life anew
And she promised me in secret
That she'd love me for all time
It's a promise so untrue
Tell me what will I do?
And it doesn't seem to matter
And it doesn't seem right
'Cause the will has brought
No fortune
Still I cry alone at night
Don't you judge of my composure
'Cause I'm lying to myself
And the reason why she left me
Did she find in someone else?

(Who is it?)
It is a friend of mine
(Who is it?)
It is my brother
(Who is it?)
Somebody hurt my soul
(Who is it?)
I can't live this stuff no more

I am the damned
I am the dead
I am the agony inside
The dying head
This is injustice
Woe unto thee
I pray this punishment

Would have mercy on me
And she promised me forever
That we'd live our life as one
We made our vows
We'd live a love so true
It seems that she has left me
For such reasons unexplained
I need to find the truth
But see what will I do?

And it doesn't seem to matter
And it doesn't seem right
'Cause the will has brought
No fortune
Still I cry alone at night
Don't you judge of my composure
'Cause I'm bothered everyday
And she didn't leave a letter
She just up and ran away

(Who is it?)
It is a friend of mine
(Who is it?)
Is it my brother?
(Who is it?)
Somebody hurt my soul
(Who is it?)
I can't take it cause I'm lonely
(Who is it?)
It is a friend of mine
(Who is it?)
Is it my brother?
(Who is it?)
Somebody hurt my soul
(Who is it?)

I can't take it cause I'm lonely

And it doesn't seem to matter
And it doesn't seem right
'Cause the will has brought
No fortune
Still I cry alone at night
Don't you judge of my composure
'Cause I'm lying to myself
And the reason why she left me
Did she find someone else?

And it doesn't seem to matter
And it doesn't seem right
'Cause the will has brought
No fortune
Still I cry alone at night
Don't you judge of my composure
'Cause I'm bothered everyday
And she didn't leave a letter
She just up and ran away.

And it doesn't seem to matter
And it doesn't seem right
'Cause the will has brought
No fortune
Still I cry alone at night
Don't you judge of my composure
'Cause I'm lying to myself
And the reason why she left me
Did she find someone else?

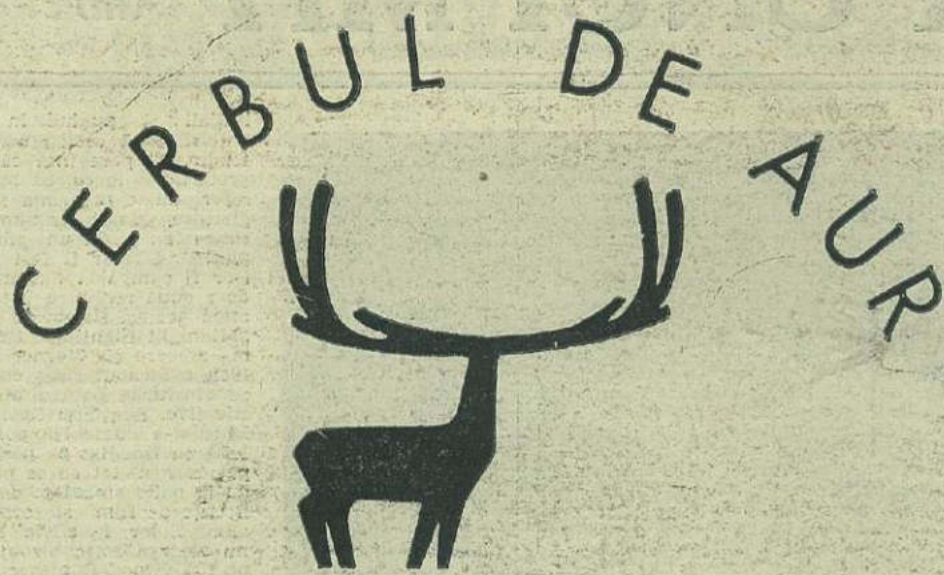
And it doesn't seem to matter
And it doesn't seem right
'Cause the will has brought
No fortune
Still I cry alone at night
Don't you judge of my composure
'Cause I'm bothered everyday
And she didn't leave a letter
She just up and ran away.

And it doesn't seem to matter
And it doesn't seem right
'Cause the will has brought
No fortune
Still I cry alone at night
Don't you judge of my composure
'Cause I'm lying to myself
And the reason why she left me
Did she find someone else?

Textul a fost oferit de una dintre fanii M.J.
pe nume MIHAELA SILION

BIS

A V-a ediție a Festivalului Internațional, Brașov, 1992

JOHNNY LOGAN:

„Voi reveni în România oricând”

După o jumătate de oră de stat la rînd în fața cabinei lui Johnny Logan, în spatele a două doamne de la televiziune care doreau același lucru ca și mine, dar care n-au reușit să-l obțină decît parțial intrucît le dispăruse cameramanul, m-am trezit în fața irlandezului blond, transpirat, arătînd epuizat și care a început imediat să vorbească:

J.L.: Scuză-mă te rog, dar sînt foarte obosit și nu mă simt foarte bine.

REP.: De ce?

J.L.: Este vorba despre o infecție a plămînilor, care s-a întins în partea stîngă a pieptului. Așazără chiar m-a văzut un doctor de aici, care m-a „montat” la un fel de aparat de fizioterapie. Nu pot să-mi ridic brațul stîng. Și vocea... auzi ce voce am!

REP.: Bine, dar în concert nu s-a simțit nimic. Cum ai putut să cînti?

J.L.: Sînt obișnuit să cînt mult și în orice condiții. Aici am venit în continuarea unor concerte din Finlanda, Suedia, Elveția, Cipru... În Cipru am pățit beleaua cu infecția. Sînt nedormit de trei zile. Dar indiferent de starea mea, show-ul trebuia făcut. De obicei, dacă promit ceva, mă țin de cuvînt, iar celor de aici le promiseseam că o să cînt. Și nu-mi pare rău. Publicul a fost extraordinar!

REP.: Mă bucur să aud asta. Cum îți place Brașovul?

J.L.: E minunat. Dar știu, nu mă așteptam să fie așa. După aterizarea pe Otopeni... Aeroportul ăla e haotic, cu toți oamenii aceia nervoși, care alergă de colo-colo... am crezut că așa e toată țara.

Fiind foarte obosit am vrut să dorm în autocar, dar n-am putut. Peisajul care mi s-a derulat în fața ochilor pe drumul de la București la Brașov m-a fascinat, pur și simplu. Aveți o țară superbă. Și aproape că am suferit un șoc cînd am ajuns la Brașov. Totul e atât de liniștit, de calm, de frumos. Eu stau sus la Alpin, în Poiana Brașov și este așa de multă verdeață acolo și un aer curat, o minune! Nu regret absolut deloc că am venit.

Și încă ceva: publicul este mult mai tînăr decît mă așteptam.

REP.: Dar la ce fel de public te așteptai și de ce?

J.L.: Bănuiam că vor veni mai mulți reprezentanți ai vîrstei mijlocii, din cauza stilului de muzică și de spectacol. M-a bucurat foarte mult reacția puștilor la Linda Martin și la piesa mea „Hold Me Now”. Știi, cînd m-am plîmbat prin sală.

Cîntecul acesta este în top în Germania și de-abia acum realizez și eu cu adevărat de ce. Încă de la prima piesă mi-am dat seama că le plac și atunci m-am străduit să le dau un show complet. La întoarcerea din sală aproape că nu-mi mai găseam drumul spre scenă. Toți doreau să mă îmbrățișeze, să-mi strîngă mîna. Au fost minunați. Un public foarte darnic.

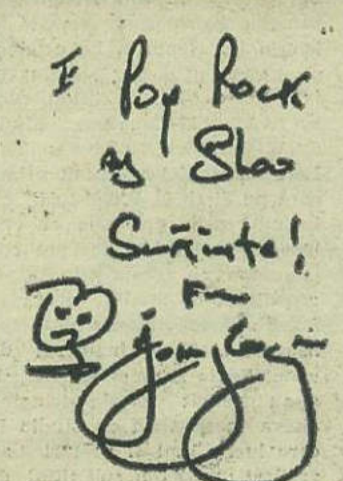
REP.: Dacă ești foarte obosit, am putea încheia interviul aici.

J.L.: Nu. Mai rezist.

Acum mai rezist. Deși mi se întimplă cîteodată ca inima mea să facă promisiuni pe care trupul meu să nu le poată ține.

REP.: Deci miine pleci în Danemarca.

J.L.: Da, miine, am un concert într-un oraș aflat cam la o oră de mers cu mașina de aer-reportul din Copenhaga.

REP.: Ce-i cu cei doi tipi care sînt cu tine?

J.L.: Michael și John?

REP.: Da.

J.L.: John este managerul meu, el se ocupă de toate, iar Michael este fratele meu mai mare, el este leader-ul trupelui care cînt de obicei și, totodată directorul meu muzical. El a hotărît ce piese voi cînta în seara asta.

REP.: Te așteptai să găsești aici un festival de o asemenea anvergură?

J.L.: Nu, în nici un caz. Dar oricum eu sînt aici de-abia de ieri și voi pleca. Dar așazără am văzut spectacolul la televizor și cred că toți participanții de aici pot să fie mindri de ei înșiși.

REP.: Acum urmează seria întrebărilor indiscrete: care este numele tău adevărat, cîți ani ai, unde te-ai născut, în ce țară, unde trăiești acum...

J.L.: Numele meu adevărat este Sean Sherrard, am 39 de ani, m-am născut în Melbourne, Australia, în zodia Taurului, iar acum trăiesc într-un orașel liniștit din Irlanda.

REP.: Nu-ți arăși deloc vîrstă.

J.L.: Asta și vreau. Am avut întodeauna grijă de mine, și am făcut și mult sport.

REP.: Ce sport?

J.L.: Mai multe. Inot, fotbal, karate. În karate am ceatura neagră cu un dan.

REP.: Ești căsătorit?

J.L.: Da. Cu soția mea, Alice, am doi băieți, unul de 12 și unul de 7 ani. Cu o dansatoare mai am o fetiță de patru ani și cel de-al patrulea copil, făcut cu altcineva, e deja pe drum. Iar eu acum sînt îndrăgostit de cu totul altcineva.

REP.: Ți-ai dori ca și copiii tăi să devină muzicieni?

J.L.: Fiecare va deveni ceea va dori să devină. Eu n-o să-i influențez. N-o să fac ca tatăl meu care și acum mă întrebă dacă n-am de gînd să-mi găsesc și eu o slujbă și să intru în rîndul lumii. Există această mentalitate în Irlanda. Cînd cineva te întrebă cu ce te ocupi și tu-i răspunzi că ești cîntăreț, invariabil replica este: „Bine, bine, cîntă, asta am înțeles, dar eu ce te ocupi tu de fapt?”

REP.: Sînti că se apropie clipa în care va trebui cu adevărat să-ți ieși o slujbă?

J.L.: Nu, nu încă. Pînă acum stau destul de bine la vînzări (9 milioane de single-uri și vreo 3 milioane de LP-uri), iar acum tocmai îmi pregătesc următorul disc. Și dacă va veni momentul în care nu voi mai avea succes, voi scrie muzică pentru alți interpreți.

REP.: Ai avut vreodată ne-cazuri datorită statutului tău de vedetă?

J.L.: De multe ori. În orașul meu din Irlanda, toți mă cunosc și țin la mine. Dacă mă așez la o masă în vreun pub, mi se alătură numai dacă îi invit în Dublin, în schimb, am avut multe ciocniri cu fel și fel de „cocoși” geloși, care se simțeau obligați să sară la bătaie cum li se părea că mă uit înătră nu știu cum la fetele care stăteau cu ei la masă. Și eu de la asta nu mă dau înapoi niciodată. Știi, noi irlandezii sîntem tare focosi și ne aprindem foarte repede. Și eu două lucruri știu să fac foarte bine, să cînt și să mă bat.

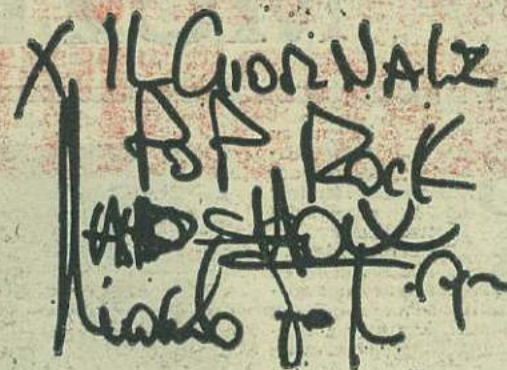
REP.: Sper că n-ai ocazia să te văd în cea de-a doua ipostază!

J.L.: Nu cred. Aici toți cei pe care i-am cunoscut sînt foarte simpatici și s-au purtat extraordinar cu mine. Deci, nici o problemă.

REP.: Vei reveni în România?

J.L.: Oricînd mi se va da ocazia.

RICARDO FOGLI NE CUNOASTE

L-am contactat pe Riccardo Fogli după repetiția dinaintea recitalului. Condițiile nu au fost dintre cele mai bune pentru a putea sta prea mult de vorbă. Riccardo era puțin obosit. Frigul din ziua respectivă îl pătrunsese și pe el. Colegii lui îl strigau în permanență nerăbdători să ajungă cit mai repede „acasă” în Poiana. Cu toate acestea, vedeta a răspuns cu amabilitate la câteva întrebări, dar mai ales cu răbdare, interviul fiind foarte des întrerupt. Riccardo văzîndu-se nevoit să tot reia răspunsurile. Așazără, am aflat:

Am început să cînt cu mult timp în urmă, cam prin anul '70. La început am cîntat într-o formație I Pooh. Poate că amîntînd două dintre piesele interpretate în acea perioadă va fi suficient ca lumea să știe despre ce este vorba — „Piccola Katy” și „Fenzierro”. După vreo cîteva ani, m-am decis să mă lansez ca solist. Succesul meu avea să urmeze abia acum cu adevărat. Am lansat foarte multe cîntăce, dar cele mai importante, cele pe care lumea le știe și le fredonează sînt „Mondo”, „Storie del tutti i giorni”, „Su la buona strada”, „Per Lucia”, „Io ti prego di ascoltare” și multe altele. Toate aceste piese mi-au adus multe satisfacții și m-au propulsat printre primele locuri în topul Italian alături de Eros Ramazzotti, Gianni Morandi, Zucchero, Mango, Mina, Alice. Anul trecut am participat și la Sanremo, cred totuși că acest lucru se știe. Aveam o piesă foarte frumoasă, era păcat să nu o prezînt la un festival atît de important pentru noi. Sanremo

este pentru noi ceea ce Cannes-ul este pentru cinematografie. Din păcate însă nu poți participa chiar în fiecare an. Trebuie să știi exact cînd să intri într-o competiție de asemenea valoare și să știi cîștiți. Asta nu înseamnă că în acest an nu am piese bune, dar ele nu erau de Sanremo. Mai trebuie și o pauză. Am ascultat cu atenție muzica românească. Într-o muzică voastră și a noastră există desigur multe similitudini. Dar nu numai în muzică. Muzica Italiană însă la ora actuală are multe influențe americane și engleze. Și la voi se constată astfel de influențe. Ceea ce voi începeți acum, noi facem de ani de zile. În Italia se ascultă mult Phil Collins, Sting și Madonna. N-aș vrea să se înțeleagă că sînt și preferații mei. Am însă actori preferați — Kevin Costner, Michael Douglas, Al Pacino, Dustin Hoffman. Am făcut și eu un film, care se bucură de o critică favorabilă în Italia. Va fi prezentat la festivalul de la Veneția. România nu o cunosc de-acum, ci de mult timp. Am un prieten căsătorit cu o româncă. El mi-a povestit multe despre această țară. Am și cîntat amical care lucrează aici sau care vin să-și petreacă vacanța. Și eu ca înainte lumea era tristă. Nici nu avea motive să fie fericită. Acum însă se pare că se poate respira un aer de libertate. Parcă a mai răsarit soarele și aici. E o atmosferă plăcută, deși e frig. Doreșc tuturor spectatorilor și cititorilor revistei tale multă liniște și fericire.

ORLANDA DELADI

IMPRESII DIN PUBLIC

A DOUA SEARA:

Anghel B.: „Aș vrea să știu cine și-a bătut joc de noi. Cînd s-au pus biletele în vînzare, m-am dus și eu să cumpar. Mi s-a spus că nu mai sînt bilete de 1000 de lei și nici de 800. Ce era să fac? Mă gîndeam că voi rămîne pe-afară și n-am să pot să văd festivalul, așa că am luat bilete de 600 de lei. Și ce credeți? Chiar azi dimineață s-au mai pus în vînzare cîteva bilete de 1000. Păi, e corect? Ce, eu n-aș fi putut să stau în față? Banii mei nu mergeau? Nu cîștig foarte mult, dar pentru un asemenea eveniment îmi puteam permite să dau niște bani. Asta e!”

Ioana Dumitru (39 de ani): „Îmi place. N-aș vrea să fiu prea îndrăzneată, dar această ediție a festivalului se apropie de Euro-viziune. Nu mă așteptam ca interpretii să fie atît de buni. Mi-e și greu să spun cine mi-a reținut atenția. Oricum, cred că i-aș înșira pe toți. Nu prea înțeleg eu cum de au ajuns atîția concurenți să interpreteze aceeași melodie. Măcar de-ar fi fost una ca lumea sau cel puțin cunoscută, dar eu n-am auzit pînă acum de melodia asta „Încet și tîndru...”

Horaiș Cirstea (18 ani): „Spectacolul este extraordinar. Publicul m-a cam dezamăgit. În spate se consumă alcool. Au pătruns mulți și fără bilete. Oamenii încă nu s-au obișnuit cu ceea ce înseamnă un festival. Dau mereu buza în față, mai ales la partea de recital. Acum, ce-i drept, în spate nu se prea vede, doar se aude. Noroc cu băieții de ordine. Își fac datoria ca lumea!”

A TREIA SEARA:

Dorel Pintilie (27 de ani): „Am venit tocmai de la Arad să văd acest festival. Nu știu de ce, dar știam că are să fie extraordinar. O prietenă de-a mea a fost și la „București '92” și s-a întors acasă dezamăgită. La Brașov n-a mai vrut să vină. A crezut că va fi aceeași susă. S-a înșelat. Citisem prin „Adevărul” că n-are să iasă nimic cu „Cerbule”. Îmi pare bine că organizatorii s-au străduit, cred că nu le-a fost ușor, și au demonstrat, nu doar celor din țară, ci și celor din afară că sîntem și noi capabili să facem ceva ca lumea. În timpul lui Ceaușescu eram cunoscuți prin sport. Acum ne facem remarcăți și prin muzică. Recitalurile mi s-au părut deosebite, chiar și cel al Angelei Similea deși, parcă, prea a fost totul regizat. Oare chiar are să vină Cotabla? Dacă e într-adevăr așa și seara de Gală va fi extraordinară. El și Patricia Kaas... Păcat că nu au mai fost posibilități financiare (cred că asta este cauza) pentru instalarea unui ecran, ca și publicul să vadă video-clipurile. În rest, sonorizarea a fost foarte bună!”

G.C.: „Eu sînt somer. Cu toate acestea n-am vrut să ratez un asemenea concert. Nu mi-am permis să vin în fiecare seară. Concursul de interpretare l-am urmărit la televizor. Cred că era bine să fi stat și în seara asta acasă pentru a vedea video-clipurile. Mi-a plăcut foarte mult solista din Bulgaria, din prima seară, iar din a doua indonezianca. Pentru seara aceasta nu mă pot pronunța”.

ANCA LUPES

JIMI HENDRIX

MUZICA UNUI MIT (III)

Branton a început cu unele mișcări strategice, vizând acțiunile lui Hendrix de la studiourile Electric Lady Rec. A decis să evite cercetările, în ceea ce privește încercările cu Yameta și înarmat cu argumente cinstite a mers înainte, pe alte planuri. După ce a reușit să smulgă toate bunurile moștenirii, a păstrat și rămășițele din contractul cu Warner Bros., drepturile de autor asupra înregistrărilor publicate și nepublicate. Punind apod totuși la un loc a continuat să vândă prin intermediul Presentationes Musicales S.A. (PMSA), o corporație panameză fondată inițial din proprietățile fostilor clienți ai lui Branton, Nat Cole și producătorul Norman Granz. PMSA a mai produs, printre altele, concerte peste hotare, a făcut filme și a strâns fonduri pentru programul de autoîntrajutorare din est a lui Werner Erhard. A fost de acord să-l plătească lui Al Hendrix, pe toată durata vieții o sumă pentru drepturile de autor, un fel de asigurare permanentă. Oamenii apropiați de Hendrix și cunosători ai problematicei moștenirii s-au întrebat însă dacă vânzarea a fost o mișcare deșteaptă. „Am auzit că inițial l-au dat o casă frumoasă și o pensie destul de mică” a spus Redding. Neoficial, se estimează că ar fi trebuit să primească 10.000 de dolari pe lună plus, probabil, câte ceva din profitul pe acțiuni, dar nici Branton, nici Al n-au dezbătut nimic din ceea ce privește învoiala lor precisă.

„Sînt mulțumit” a declarat Al Hendrix, vorbind despre casa sa din apropiere de Seattle, o casă curată și confortabilă, cu o cameră plină de postere, fotografii și alte obiecte ce amintesc de fiul său. „Tot ceea ce cer pentru Leon, primesc. Probabil că el nu vor să vorbească despre asta. Tot ceea ce pot spune este că am grijă de el, căci așa e într-o familie. Nu i-am verificat niciodată, nu m-am interesat de ceea ce se petrece în privința drepturilor de autor sau a altor afaceri. Sînt satisfăcut de absolut tot”.

Se împlinesc o săptămână de la ceremonia înscrisurii lui JIMI HENDRIX în Waf Of Fame, cînd l-am găsit pe Leo Branton întorcîndu-se ca de la dentist. Imbrăcat într-o haină verde, cu pantaloni negri își frecă precum maxilarul, în spatele micului său birou de avocat din L. A. Novocaina. „Si mai făcea încă efectul, dar Leo era mai mult decît dispus să vorbească despre moștenirea lui Jimi. Un singur lucru n-a vrut să declare și anume: cine administrează în prezent fondurile lui Hendrix. Acum doi ani, cînd un reporter de la Los Angeles Times l-a sunat punîndu-i aceeași întrebare s-a pomenit cu telefonul trînit în nas. E clar că nu-l face deloc plăcere să vorbească despre asta. A dat doar o explicație, destul de ambiguă cum că PMSA „s-a dus demult” și că de atunci drepturile de autor asupra muzicii au trecut „prin mai multe mîini”.

„În prezent Warner Bros. primește drepturile de autor de la o companie numită Elbar B. V., iar pentru Europa licențele se acordă casei de discuri Polydor de către o companie din British Virgin Islands, Interlit” a mai afirmat Branton. „Cum au ajuns la ele și alte amănunte nu pot dezbătuți, deoarece le consider secrete profesionale”. Un singur lucru a mai fost dispus să specifice și anume că el personal nu este directorul niciunei companii și că Elbar nu este deținută de către americani. „Dacă doriți o cale spre a merge pe firul afacerii, ei bine, n-am să v-o dau. Puteți să mă întrebați în o mie de feluri și tot n-am să vă spun nimic. La urma urmelor, puteți să vă întrebați și cine este proprietarul lui General Motors, cine sînt proprietarii I.B.M.-ului? Nu cred că asta este cel mai important lucru”. Branton argumentează faptul că Al Hendrix și-a vîndut drepturile prea devreme și pentru prea puțini bani în felul următor: „Pe vremea cînd am vîndut prin

PMSA, Warner s-a debarasat de un volum de titluri destul de restrîns din catalogul înregistrărilor Hendrix și de un LP intitulat LOSE ENDS. Si apoi, pe de altă parte, se părea că succesul postum a lui Jimi era limitat, dacă nu chiar complet epuizat. Ceea ce trebuie să realizați este că nimeni, nici în cea mai fantastică închipuire nu și-ar fi putut imagina că Jimi Hendrix va deveni ceea ce este”. Așa că e de înțeles de ce evaluarea bunurilor s-a făcut la un preț mai redus.

În ceea ce-l privește pe bătrînul Al, Branton este convins că acesta a făcut cea mai bună afacere. „Mr. Hendrix n-a fost jefuit”, a insistat el. „Mr. Hendrix este de o mie de ori mai cîstigat pentru că m-a ales să-l reprezint intereselor. Am reali-

zând de a încheia interviul cu câteva picături despre interesul lui pentru teatru și planurile sale de viitor cum ar fi realizarea unui film despre viața lui Jimi, Branton a avut o singură rugăminte: „Unul dintre lucrurile pe care n-aș vrea să le publice este că ați vorbit cu Leo Branton și el n-a vrut să spună ceva sau că a refuzat să răspundă la unele întrebări. Nu vreau să scrieți despre asta. Vă rog, n-ați proceda corect cu mine. Sigur că lumea este interesată să afle ce venituri au fost obținute și alte asemenea chestii, dar eu cred că afacerile clienților mei — căci reprezint firmele Elbar și Interlit — sînt confidențiale și în consecință nepublicabile din punctul nostru de vedere, nici în The New York Times, nici în Rolling

unor noi apariții pe piață: de la o colecție intitulată „The Blues” la picturi, fotografii și casete video. Cel care călăuzește toate aceste strădanii se numește Alan Douglas, șeful executor de la Are You Experienced? Ltd și-a deschis portile în 1983, cu Douglas pe post de supervizor a tot ce se producea, de la noile ambalaje de disc la licențe de film și coperti de albume, iar în zilele în care nu aleargă între biroul său de pe Hollywood Boulevard și studioul din apropiere el culege un munte de oferte și este ocupat cu o nesfîrșită căutare a unor concerte rare.

„Muzica lui Jimi Hendrix mă uimește în permanentă” a spus Douglas. „De-a lungul timpului am făcut înregistrări cu mai mulți muzicieni extraordinari, dar în clipa în care l-am ascultat prima oară pe Hendrix am început parcă o nouă viață”. Producătorul preferă să discute mai curînd despre muzică decît despre bani, ferindu-se să dea amănunte despre cifra vânzărilor. „Toată lumea are impresia că realizăm milioane peste milioane de dolari, dar nu-i chiar așa. Desigur că există niște profituri mari din cauză că ceea ce vîndem noi are succes”. Despre Interlit și Elbar declară: „Nu e de fapt nici un mister în ceea ce-i privește”. Fără ca nici el să dea vreun nume. „Cine sînt ei exact, ei bine, sînt un grup de oameni care au alte interese, mult mai mari, acesta fiind probabil cel mai minor dintre ele”. Pare mai degrabă amuzat în privința întrebărilor despre investiții străine, dar buna dispoziție îi dispare la menționarea numelor fostilor colegi ai lui Hendrix. Pentru el, Chandler, care posedă 64 de înregistrări originale pe care nu vrea să i le cedeze, constituie un adevărat ghimpe. „Fuck Chas Chandler și puteți cita asta în articol” a răbufnit el, povestind despre încercările sale nereușite de a cumpăra materialul printr-o ofertă generoasă. (Cu toate că Chandler neagă faptul că i s-ar fi propus vreodată așa ceva). „Adevărul este că atît Chandler, cît și Redding și Mitchell se cam dau lovitii. Si-au luat banii și au plecat, iar acum fiecare injură de mama focului. Pe Noel și pe Redding îi simpatizez, căci am lucrat cu artistul o viață întregă și-mi place să-i văd cum cîștigă și el un ban, dar cel care se ocupă de conturi sînt contabilii și nu-și pun astfel problema. Ei au înțeles și contracte și nu vād de ce ar plăti pe cineva dacă nu este necesar”.

Noel, Redding și Chandler nu se vor da însă așa de ușor bătuti. Cu toții declară că întreprind acțiuni serioase pentru revendicarea drepturilor proprii asupra moștenirii lui Hendrix. E-adevărat că amîndoi colegii de trupă au semnat cu mai mult de zece ani în urmă pentru vânzarea drepturilor de autor, dar Redding argumentează că înțelegerile sale anterioare nu au putut anticipa explozia ulterioară de CD-uri. Cît despre Chandler, el are cele 64 de cutii cu benzii. „Îmi aparțin și am să mă folosesc de ele cîrînd” a afirmat.

„Sigur că cei care au creat împreună cu Jimi nu sînt satisfăcuți”, a adăugat Douglas, dar moștenirea lui s-a îmbogățit și muzica i-a cucerit pe oameni. E o afacere bună pentru toți iar Elbar și Interlit sînt mulțumite de rezultate. Amănuntele nu sînt cunoscute decît de către cei care vînd”, a concluzionat el, iar singurii implicați în toată problema nu sînt decît Leo Branton, tatăl lui Jimi și cu mine. Acesta este jocul”.

„Sînt mulțumit” a declarat Al Hendrix, vorbind despre casa sa din apropiere de Seattle, o casă curată și confortabilă, cu o cameră plină de postere, fotografii și alte obiecte ce amintesc de fiul său. „Tot ceea ce cer pentru Leon, primesc. Probabil că el nu vor să vorbească despre asta. Tot ceea ce pot spune este că am grijă de el, căci așa e într-o familie. Nu i-am verificat niciodată, nu m-am interesat de ceea ce se petrece în privința drepturilor de autor sau a altor afaceri. Sînt satisfăcut de absolut tot”.

Se împlinesc o săptămână de la ceremonia înscrisurii lui JIMI HENDRIX în Waf Of Fame, cînd l-am găsit pe Leo Branton întorcîndu-se ca de la dentist. Imbrăcat într-o haină verde, cu pantaloni negri își frecă precum maxilarul, în spatele micului său birou de avocat din L. A. Novocaina. „Si mai făcea încă efectul, dar Leo era mai mult decît dispus să vorbească despre moștenirea lui Jimi. Un singur lucru n-a vrut să declare și anume: cine administrează în prezent fondurile lui Hendrix. Acum doi ani, cînd un reporter de la Los Angeles Times l-a sunat punîndu-i aceeași întrebare s-a pomenit cu telefonul trînit în nas. E clar că nu-l face deloc plăcere să vorbească despre asta. A dat doar o explicație, destul de ambiguă cum că PMSA „s-a dus demult” și că de atunci drepturile de autor asupra muzicii au trecut „prin mai multe mîini”.

„În prezent Warner Bros. primește drepturile de autor de la o companie numită Elbar B. V., iar pentru Europa licențele se acordă casei de discuri Polydor de către o companie din British Virgin Islands, Interlit” a mai afirmat Branton. „Cum au ajuns la ele și alte amănunte nu pot dezbătuți, deoarece le consider secrete profesionale”. Un singur lucru a mai fost dispus să specifice și anume că el personal nu este directorul niciunei companii și că Elbar nu este deținută de către americani. „Dacă doriți o cale spre a merge pe firul afacerii, ei bine, n-am să v-o dau. Puteți să mă întrebați în o mie de feluri și tot n-am să vă spun nimic. La urma urmelor, puteți să vă întrebați și cine este proprietarul lui General Motors, cine sînt proprietarii I.B.M.-ului? Nu cred că asta este cel mai important lucru”. Branton argumentează faptul că Al Hendrix și-a vîndut drepturile prea devreme și pentru prea puțini bani în felul următor: „Pe vremea cînd am vîndut prin

Stone, nici în National Enquirer. Sînt secrete profesionale”. Dosar clasat.

Sau poate că nu. Anul acesta contabilii de la Elbar și Interlit vor avea mai mult de lucru ca niciodată, datorită

zată multe pentru el. În primul rînd i-am pus pe tavă o pensie pe viață, iar în al doilea rînd am realizat o grămadă de alte afaceri pentru el, afaceri despre care nu am însă libertatea de a vorbi. Este asigurat pe viață, O.K.?”

Stone, nici în National Enquirer. Sînt secrete profesionale”. Dosar clasat.

Sau poate că nu. Anul acesta contabilii de la Elbar și Interlit vor avea mai mult de lucru ca niciodată, datorită

Traducere și adaptare după Rolling Stone
de DIANA SINGER

INFOJAZZ

Discuri noi: **CHET BAKER** — „Little Girl Blue“ (1 & 2 martie 1988), (Casa de discuri Philology W 21 2), **KENNY BARRON** — Lemuria — Seascape (New York, 17 ianuarie 1991, Candid CCD 79508), **HARRY BECKETT** — „Passion and Possession“ (London, 23 aprilie 1991, ITEM 1456), **TOTTI BERGH** — „Major Blues“ (Norvegia, 12 august 1990, Gemini GMCD 68), **PAUL BLEY** — „Changing Hands“ (Canada, februarie 1991, Justin Time 40-2), **PAUL BLEY** „In a Row“ (Elveția, 23 & 24 mai 1990, hat ART CD 6081), **LUIS BONILLA** — „Pasos Gigantes“ (Los Angeles, 26 februarie 1991, Candid CCD 79507), **JOANNE BRACKEEN** — „Breath of Brazil“ (New York, 18 19 aprilie 1991, Concord Picante CCD-4479), **RUBY BRAFF AND HIS NEW ENGLAND SONGHOUNDS** — (New York, aprilie 29, 1991 — Concord Jazz CCD 4478), **WILLEM BREUKER KOLLEKTIEF** — „Heibel“ (Amsterdam, decembrie 29, 1990), **GEORGE COLEMAN** — „Playing Changes“ (London, aprilie 1979, Jazz House JHCD 002), **LENA ERICSSON** — „Doodlin“ (Stockholm, 7-9 noiembrie 1990, Phontastic PHONT NCD 8808), **STEVE GROSSMAN** — „My Secopd Prime“ (Italia, 17 decembrie 1990, Red Records 123246-2), **TRILOK GURTU** — „Living Magic“ (Germania, august 1990, martie 1991, CMP Records CD 50), **IRAKERE** „Felicidad“ (London, iunie 1989/septembrie 1990, Jazz House JHCD 014), **LONDON BRASS** — „I got rhythm“ (London, martie 1991, Teldec 2292-46444-2), **CARLO MOMBELLI/CHARLIE MARIANO** — „Happy/Sad“ (Germania 18 august 1990, ITM Pacific 970057), **DAVID MURRAY** — „Remembrances“ (New York 30 iulie 1990 — DIW Records 819), **ARCHIE SHEPP** — „I didn't know about you“ (Germania, 6 noiembrie 1990, Timeless CD SJP 370), **LARS SJÖSTEN** — „In Confidence“ (Stockholm, noiembrie 30 și decembrie 6-7 1990, Dragon DRCD 197), **STOCKHOLM JAZZ ORCHESTRA & JIM McNEELY** — „Jigsaw“ (Stockholm 18-19 martie 1991, Dragon DRCD 213), **SADAO WATANABE** — „Sweet deal“ (Hollywood, WEA 9031-74666), **WEST INDIES JAZZ BAND** — „Medley for Marius“ (Franța, 28-30 octombrie 1990, Label Bleu LBLC 6542), **HAJIME YOSHIZAWA** — „Hajime“, (New York 21 septembrie 1990, Ah UM 003).

Ce se mai reeditează: **JULLIAN 'CANNONBALL' ADDERLEY** — „Presenting Cannonball“, **NAT ADDERLEY** — „That's Nat“, **LOUIS ARMSTRONG** — „The Essential V — Discs“, **CHET BAKER AND STAN GETZ** (1953), **COUNT BASIE/HARRY JAMES** — „Basie Rhythm“, **BIX BEIDERBECKE** — „Bix and The Wolverines“, **ART BLAKEY AND THE JAZZ MESSENGERS** — „MeHow BLUES“, **RAY CHARLES** — „Rock + Soul = Genius“, **JOHN COLTRANE/ARCHIE SHEPP** „New Thing at Newport“, **JOHN COLTRANE** — „Live in Japan“, **JIMMY DORSEY/TOMMY DORSEY** — „The Essential V — Discs“, **DUKE ELLINGTON** — „The Essential V — Discs“, **ELLA FITZGERALD** — „The Legendary Performances 1935-1939“, **STAN GETZ & BILL EVANS** — „But Beautiful“, **FATS WALLER** — „Fats Sings Waller“, **JAMES P. JOHNSON** — „Carolina Shout“.

Unul dintre cele mai mari festivaluri de jazz ale lumii „Nisa“ — Franța se va desfășura în perioada 11-21 iulie a.c.

ALEXANDRU ȘIPA

Jazz Club „Pod 16“ — Timișoara

De unde această denumire? Îmi răspunde apreciatul flautist-saxofonist timișorean Liviu Butoi, inițiatorul și coordonatorul primului club de jazz privat din țară: „Aici, sub Podul de la Maria — cum îi spun localnicii — lângă cofetăria Flora de pe malul Begăi, a început Revoluția din '89. Am fost în mijlocul evenimentelor, le-am trăit, m-am bucurat și-am suferit împreună cu toți cei din jur. În memoria celor căzuți, cărora le datorăm tot ceea ce putem realiza acum, am numit clubul „Pod“ de la locul unde e amplasat și „16“ de la data izbucnirii revoltei din decembrie '89. Proiectul și construcția au demarat la începutul anului 1990. N-a fost ușor (m-a costat câteva milioane) dar acum ar fi mult mai dificil și mai scump. Le sint recunoscător tuturor celor care m-au sprijinit. De la muzicienii de jazz timișoreni, până la forurile locale care mi-au aprobat acest spațiu. Ne-am dorit de mult un adevărat club de jazz în care să cântăm și să ne simțim bine“.

Trebuie să vă spun, stimați cititori, că am fost printre fericii prezenți la inaugurarea acestui club, un club-bijuterie artistică, iar impresiile plăcute nu pot fi descrise în cuvinte. Prima acțiune organizată aici, cum e firesc acum, a fost o conferință de presă, sâmbătă 28 iunie ora 19.00, dar eu am avut prilejul să asist și la ultimele pregătiri cu o seară înainte. Bucuria, satisfacția cu care se finisau ultimele detalii arhitecturale, se lustruiau ultimii centimetri ai încăperii, se făcea penultima repetiție a muzicienilor invitați, e greu de descris. Liviu Butoi, împreună cu colaboratorii săi erau frinți, dar fericiți, Johnny Răducanu nu se mai putea dezlipi de pian (instrument de cea mai bună calitate tehnică și sonoră). Ne-am retras pe la

ora 2 din noapte. În ziua inaugurală s-a făcut o nouă repetiție, s-a stabilit repertoriul, ordinea microrocitelurilor, s-au pus flori în vasele mici de pe măsuțe, s-a amenajat „Galeria de artă“ (picturi și sculpturi moderne) într-un ingenios gang alăturat clubului; s-a amenajat barul, s-a instalat firma, luminile, sonorizarea. Și a venit seara, și primii invitați de la Primăria orașului, de la publicațiile locale „Orizont“, „Timișoara“, „Dialog liberal“, „Adio, tovarăși“, „Re-

francezilor: „Priviți, ascultați această muzică. Ea face parte din marea artă“. Acest club trebuie să intre într-un circuit istoric, un circuit de artă. Aici vor veni muzicienii, dar și poezii și gazetari să scrie, să se inspire. Liviu a fost ajutat de Paul Weiner și Pupa Kromadka — muzicieni de-ai noștri care știu dincolo ce înseamnă un club. El au știut de ce sprijină, de ce investesc bani. Acest club e o mare onoare pentru noi. Acest loc trebuie îngrijit, iar jazzul apărat. Jazzul e o mină-giere. Jazzul a îmblizit multe fiare. Trebuie să ne adunăm, să fim împreună. Acest loc e sfânt“.

Primul club privat

nașterea bănățeană“. „Expres“ Radioteleviziunea locală și centrală, „Europa liberă“, fotoreporterii — invitați care s-au completat pe parcurs cu apropiați ai casei, al jazzului — pictori, sculptori, literați, poeți, ingineri, arhitecți, informaticieni, studenți și nu în ultimul rând muzicienii cu soțiile și prietenii lor.

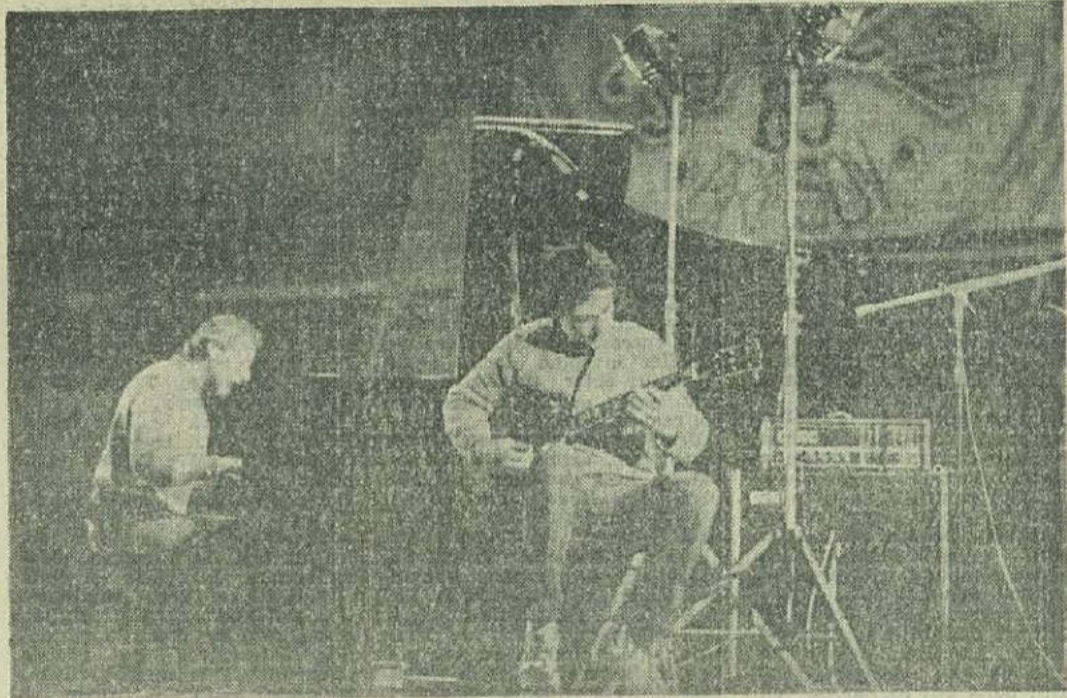
Comentariile n-au durat prea mult. Și asta pentru că Liviu Butoi a fost modest și laconic — preferă să cînte și abia așteaptă ca și noi acest prilej. A fost abordat apoi desigur protagonistul serii — serilor — Johnny Răducanu care a declarat: „Am văzut multe cluburi în Europa și S.U.A., dar nici unul nu m-a impresionat ca acesta. Nu mă mir că a fost inițiat și construit aici la Timișoara. Îl consider un act istoric, un act de cultură. E al nostru. La începutul secolului, Jean Cocteau l-a adus pe Duke Ellington la Paris și l-a spus

După aceste emoționante cuvinte ale Maestrului, desigur nu mai aveau sens alte întrebări, alte comentarii. Acestea s-au reluat în pauze și la final, pentru că J.R. a trecut imediat la pian. Apoi s-au alăturat Johnny Bota — bas și vioară, Gigi Moraide — dr., Dan Ionescu — g. și Bela Kamocsa — voce, g. și percuție.

Nu cred să-i fi auzit, să-i fi văzut pe acești interpreți vreo dată mai fericiți ca acum. Aveau în sfîrșit un club așa cum și-l doreau. Au cîntat cu o înșufletire greu de imaginat. Totul, de la cel mai mic detaliu arhitectural, până la ambianța sonoră denotă bun gust și rafinament artistic. În zilele următoare vor veni alți și alți muzicieni să cînte. Cu siguranță aici va avea loc un adevărat pelerinaj nu numai al localnicilor. Fani de jazz din Timișoara, din țară și străinătate vor fi nevoiți să-și rezerve locul cu mult timp înainte. „Pod 16“, va intra în curînd în circuitul cluburilor europene de jazz. Un nou pod al României pentru Europa... Azi în Timișoara, miine în toată țara... Să fie într-un ceas bun!

Multumim, Liviu Butoi.

ALEXANDRU ȘIPA

Virtuozitate cu IOSIF FARKAȘ (p) și DAN IONESCU (s) fostul „CREPUSCUL“ — Timișoara

LOUIS ARMSTRONG

4 iulie 1900-6 iulie 1971

Staruri pentru Satchmo

VICTORIA SPIVEY: Într-o zi, marele Louis trebuia să înregistreze și dorea să fiu acolo. Când a început să cînte, am crezut că-mi ies ochii din cap. Nu auzisem niciodată așa ceva.

BUNK JOHNSON: Dacă cineva pretinde că știe mai mult decât Armstrong despre trompetă, să vină numai să mi-o

spună și eu îl voi scoate afară imediat.

REX STEWARD: L-am auzit pe L.A. la New York cînd se producea cu F. Henderson, și atunci am fost sufocat. Nu-mi venea să-mi cred urechilor. Louis deveni astfel Dumnezeu meu și soarele meu. Tot ce făcea încercam să fac și eu.

SUN RA: Armstrong mi s-a părut a fi întotdeauna muzicianul cel mai natural. Fiecare din solo-urile sale are frumusețea simplității și tainule o comoră de plăcere sonoră. Umorele care lipsește altor muzicieni din vremea noastră, nu-i lipsea lui. El face parte din aventura mea. L-am iubit și l-am admirat întotdeauna. Contribuția sa, fără îndoială, n-a fost încă just evaluată.

MEZZ MEZZROW: Louis era un asemenea geniu, că ar fi putut face o muzică splendidă fără nici un alt sprijin din afară.

COUNT BASIE: Sint două featuri de a-i aduce omagiu. O carte întreagă sau un singur cuvînt: el este „DL. minunat“.

SIDNEY BECKET: Prima dată cînd l-am auzit pe Louis cîntînd „High society“, am simțit că aveam unul dintre cei mai buni trompetiști. Pentru mine el este întotdeauna cel mai bun.

GENE KRUPA: Nu există un muzician de jazz, oricare ar fi stilul său, care să poată cînta

32 de măsuri, fără a plăti tribut lui L.A. El e cel ce a făcut totul și face totul, ca și cum ar fi fost prima dată.

SIR CHARLES THOMPSON: Dacă este vreun muzician cu care regret că nu am cîntat niciodată, acesta este L.A.

BOBBY HACKETT: Se încearcă întotdeauna să fiu alăturat lui Bix Beiderbecke, în vreme ce principala mea sursă de inspirație este și a fost mereu L.A.

TEDDY WILLSON: Louis este cel mai mare muzician de jazz care a existat vreodată. El posedă toate calitățile unui bun muzician, un mare simț al echilibrului și al armoniei, al entuziasmului, o bună tehnică și originalitate. Nimeni, oricît de călători ar avea, nu poate atinge un asemenea nivel artistic.

Selecția realizată de ALEXANDRU ȘIPA

THOMAS ANDERS:

„Nu vreau ca numele meu să fie confundat cu Modern Talking“

„Thomas Anders este în realitate pseudonimul de scenă al lui Bernd Weidurg, născut la 1 martie 1963 în Münstermaifeld, lângă Koblenz. Are 1,75, păr castaniu și ochi căprui.“

Aceasta era, în 1985, prezentarea sumară pe care majoritatea revistelor de specialitate o făceau vocalistului formației Modern Talking. Patru ani mai târziu, în 1989, prezentarea era reluată, în aceeași termeni, pentru a-l defini astfel, în câteva cuvinte, pe noul artist Thomas Anders, care debuta în cariera solistică. Datele biografice erau însoțite de numeroase jocuri de cuvinte care au făcut deliciu publicului german! („Anders” înseamnă în germană „altfel”, „diferit”): „Thomas Anders este acum foarte diferit” (ganz anders); „Thomas Anders — cu totul altfel” etc.

Prima revenire a lui Thomas se face cu single-ul „Love Of My Own”, înregistrat la Londra și produs de Gus Dudgeon (producătorul lui Elton John și Chris Rea). Interesul pentru cel de fusese atât de mult timp denumit „brunetel din Modern Talking” fiind resuscitat, a urmat o avalanșă de articole și interviuri, alii în presa scrisă cit și pe canalele de televiziune germane, prezentând, din punct de vedere profesional și nu numai, proiectele de viitor ale solistului Thomas Anders.

Aproape în același timp cu lansarea și propulsarea în topuri a single-ului, au apărut și numeroasele zvonuri care însoțesc de obicei imaginea publică a unei vedete, „mai ales când te numești Thomas Anders”, comentează revista „Bravo”. Primul zvon în ceea ce-l privește pe Thomas, zvon susținut mai ales de faptul că „noul” Thomas Anders nu mai purta controversatul lănișor cu numele soției sale, a fost acela că ar fi divorțat.

Canalul de televiziune ZDF, într-un interviu, realizat la Haleyon Hotel din Londra și reviste ca „Bravo” și „Pop-Rocky” au acordat mult spațiu comentării și, în final, dezmințirii acestui zvon.

În aceeași emisiune pregătită la Londra, Thomas explică lungă sa absență din lumea show-business-ului prin dorința lui ca publicul să uite cât mai mult din ceea ce a însemnat Modern Talking, pentru ca noile sale proiecte solo și muzica pe care a compus-o singur în studiourile lui Man Parsons să poată fi primite fără a se face vreo legătură cu un alt moment din cariera sa anterioară.

Thomas închiază la Hollywood o vilă care îi aparținuse lui Clark Gable, ca urmare a dorinței soției sale, Nora Anders, de a locui pentru ceva timp în California. Acolo, împreună cu vechiul său prieten Marc Cassandra (alias Peter Rice), Thomas compune câteva piese, pregătind albumul solo. Dintre acestea, piesa „One Thing”, o adevărată declarație de dragoste față de America, devine un succes de top, clasându-se pe poziții bune atât în Europa cit și în America. Video-clipul adiacent a fost realizat pe plaja de la Malibu și în Hollywood, un mic articol în „Bravo”, intitulat „Thomas Anders: cel de-al doilea slagăr!” menționând frumusețile californiene: „deserturi, canioane, oceanul albastru, mașini decapotabile în culori metalizate și mai ales strălucirea vie a soarelui”, prezente din plin în video-clip.

Thomas întreprinde apoi un turneu la Moscova, unde noul său single are un succes imens, fiind considerat cea mai bună producție germană a anului în materie de muzică pop. Cu ocazia acestui succes, jocurile de cuvinte reîncep, Thomas Anders convinge din ce în ce mai mult că este diferit, „ca imagine și acustic, desigur” — după cum singur mărturisește într-un interviu televizat — de cel care fusese în Modern Talking: „Eu nu sînt Modern Talking, nu vreau ca publicul să confunde numele meu cu Modern Talking, și, în plus, acum sînt „bătrîn” și trebuie să mă descurc singur”, declară Thomas cu zimbetul pe buze. Toate acestea se petrec în septembrie 1989. După aproape doi ani în care nu se știu mai nimic despre acti-

vitătea lui chipul îi apărea din nou pe copertile revistelor de specialitate din Germania („Bravo” nr. 23, „Formel Eins” nr. 9). Într-un timp, deși editat în luna martie, single-ul „Love Of My Own” apare în Elveția pe un album conținând hit-urile verii 1989 („Die Super Sommer Hitparade”), alături de Sandra Soulsister, Middle Of The Road ș.a.

Întrebat de reportera Inge Gygan dacă la Los Angeles citește „Bravo”, Thomas răspunde afirmativ, dar adaugă faptul că în ultimul timp nu a dorit să aibă prea mult de-a face cu revistele pentru tineri. Într-ocult nu vrea să citească tot ce „povestește” despre el fostul său coleg, Dieter Bohlen. Într-adevăr, acesta continuă să dezvăluie amănunte din culisele formației Modern Talking și să-i aducă lui Thomas acuzații grave, în același timp însă editează o serie de albume, conținând succesele obținute împreună cu Thomas. La întrebarea reporterilor „Ce s-ar întâmpla dacă te-ai întâlni cu Dieter într-o emisiune?”, Thomas răspunde: „Eu unul n-aș avea nici o problemă. Poate el, care a răspândit atâtea minciuni despre mine. Eu am vorbit ultima oară cu el în octombrie '87”. Dar influența lui Dieter Bohlen în Germania nu este de ignorat, de la despărțirea de Thomas el scosese deja câteva albume, alături de noua sa formație, Blue System și unele reviste îl numeau chiar, cu un nedisimulat entuziasm, „regala muzicii pop”.

Așa se face că numele lui apare — ca termen de comparație incontestabil! — chiar și în cronica primului album solo al lui Thomas Anders, album intitulat — cum altfel! — „Different”, și conținând încă o piesă compusă și produsă de Thomas („Close Your Eyes To Heaven”) o compoziție Mare Cassandra produsă de aceasta împreună cu Thomas („You Are My Life”) și o interesantă preluare după succesul din 1974 al lui Chris Rea, „Fool If You Think It's Over”. Cronica nu este însă favorabilă, comparația cu succesele aduse Modern Talking fiind axul principal al comentariului. Discul conținea zece piese, iar CD-ul, douăsprezece, ultimele două fiind o producție Gus Dudgeon, „True Love” și, respectiv, „You Are My Life” (Classical Mix).

Albumul are cu toate acestea mult succes la public, piese ca „Soldier” ocupând locuri bune în topuri chiar în poziție de new entry, avînd apoi ascensiuni remarcabile.

Urmează însă o pauză de câteva luni, căreia îi pune capăt, în luna august 1990, revista „Das Neue Blatt”, cu un articol care sublinia încă o dată succesul lui Thomas cu albumul „Different” și anunța pregătirea la Londra a unui nou album, al cărui titlu nu era încă hotărît. Tema articolului era însă afirmația făcută de Thomas: „Mă gîndesc cu bucurie la ziua în care voi fi în sfîrșit tată și trata dilema clasică a familiilor de artiști care au de ales între a renunța la gîndul de a avea un copil și a renunța la concerte și turnee, deci, practic, la cariera artistică. Astfel că ideea referitoare la albumul pregătit la Londra se pierde și primul single apare abia la mijlocul lunii mai, în 1991. Single-ul se numește „The Sweet Hello, The Sad Goodbye”, iar compozitorul lui este Per Gessle (Roxette). Într-adevăr, melodia fusese prevăzută pentru LP-ul Roxette, „Joyride”, dar cum Per și Marie aveau deja 15 titluri pentru acest album, Thomas a cumpărat drepturile pentru „The Sweet Hello, The Sad Goodbye”. Schimbînd aranjamentele și producătorul și imprimînd piesei un ritm mai alert, Thomas cunoaște cu „The Sweet Hello, The Sad Goodbye” o frumoasă ascensiune în Billboard și, în scurt timp, piesa devine inclusiv succes de discotecă. După o lungă perioadă de tăcere, revista „Bravo”, în sfîrșit favorabilă lui Thomas, numește melodia „un hit puternic”, situînd-o mai presus de primele două succese. Love Of My Own” și „Soldier”, fără să menționeze însă „One Thing”.

Revista „World Of Music Journal” (WOM) dezvăluie, însă reversul monedei în desul de amplu articol intitulat — stupeare! — „Thomas Anders încă se mai simte ca un copil bătut!”

„Tochmai prin faptul că eu, ca artist german, avusesem cu Modern Talking succes de top în toată lumea, devenisem în Germania o pradă ușoară pentru mass-media” mărturisește Thomas. La asta s-a adăugat multitudinea de zvonuri care circulaseră pe adresa lui și, în plus, permanent, răutățile și interminabilele acuzații ale lui Dieter Bohlen, fapt ce a atras după sine ruinarea imaginii sale în mass-media germană. Toate acestea au dus la anomalia care a făcut ca discurile solo ale lui Thomas să se vîndă cu mult mai bine în străinătate decît în propria sa țară. După părerea lui Thomas, citează WOM, vina o are tot mass-media, „care practic m-a boicotat, de aceea oamenii nu-mi cunosc noile cîntece absolut deloc”.

Totuși, cu „The Sweet Hello, The Sad Goodbye”, manager-ul, lui Thomas, Achim Pauly, întrevede o schimbare. Cea mai importantă etapă rămîne difuzarea melodilor la radio, pentru ca „oamenii să își formeze o părere și să se convingă de calitatea lor abia după ce le vor fi ascultat de adevărat”, spune Achim Pauly. Poate aceasta se potrivește, incheie reporterul de la „WOM”, cu ceea ce Thomas Anders își dorește cel mai mult: „Aș vrea pur și simplu să par doar ceea ce sînt eu adevărat”.

La puțin timp după „The Sweet Hello, The Sad Goodbye”, cîrta cronicile îi fuseseră favorabile fără excepție, apare cel de-al doilea album „Whispers”, al cărui titlu este dat de piesa a doua, o compoziție Thomas Anders, „Whispers of Love”. Stilul marchează o nouă schimbare și maturizare. Gus Dudgeon se dovedește a nu fi fost totuși producătorul ideal, cum declarase Thomas în 1989, mai ales că, în toate cronicile albumului „Different”, criticile cele mai dure fuseseră aduse producătorului, iar nu interpretului. Astfel încît toate cele zece piese de pe „Whispers” se bucură de concursul a celor doi producători, Mike Paxman și Paul Huggleton, iar mixajele, cu excepția piesei „Can't Give You Anything (But My Love)” sînt realizate de Stephen Taylor. Pe album apare ocazional și vocea lui Judie Tzuke de la Columbia Records.

Deși în afară de „The Sweet Hello, The Sad Goodbye”, alții „For All That We Know” cit și „Can't Give You Anything” avuseseră mare succes la public, Thomas se decide să facă o mică escapadă și astfel, în luna mai 1991, la München, iese cu chitara în stradă și cîntă „Can't Give You Anything”. Succesul este imens și imediat, piesa „sparge” topurile germane. Intervievat de revista „Popcorn”, Thomas își motivează gestul astfel: „Vroiam să văd ce cred oamenii de pe stradă despre mine. De trei ani de zile mi-am tot pus întrebarea: „Gata, s-a zis cu mine, dacă nu mai cînt cu Dieter Bohlen, nu mai exist ca artist?” Și am vrut să verific”.

O fotografie în care Thomas, cu chitara pe umăr, zîmbește larg, este comentată lapidar de reporterii de la „Popcorn”: „Thomas Anders poate în sfîrșit să ridă larăși”.

În consecință, la sfîrșitul lunii octombrie apare și cel de-al doilea extras pe single de pe „Whispers”, „Can't Give You Anything”, de data aceasta în variantă maxi, avînd pe fața B o versiune în spaniolă, pe versuri de Gomez și Argandoña, editată de Music Sales Corporation și Melodie der Welt.

„O altfel de înfățișare, o altfel de muzică — erau comentariile făcute de televiziunea germană, în 1989, la adresa lui Thomas. După trei ani, în așteptarea unui al treilea album, am putea adăuga: „și un altfel de om, deși același: Thomas Anders!”

MANUELA BOATCA
(o față devotată)

TOTUȘI, CE FACEM?

În ultima vreme magazinul „Muzica” din Capitală, în răsfață pe melomani cu lansări de discuri și casete, lansări care se succed într-un ritm cit se poate de susținut. Meritul este în primul rînd al dlui GHEORGHE MIHAI, directorul acestei societăți comerciale. Cu competență dar mai ales cu suflet reușește să facă din fiecare nouă apariție un eveniment.

Prin forța lucrurilor am participat la multe dintre acestea. Am observat un fenomen care se pare că a devenit simptomatic. Despre ce este vorba: normal ar fi ca-n conferința de presă prilejuită de un astfel de eveniment să se discute în principal despre discul sau caseta în cauză. Însă, mai ales cînd este vorba de domeniul muzicii rock sau pop, discuțiile se canalizează mai mult spre problemele generale, încercînd de fapt să definească statutul grupurilor rock în România și din România. Se vorbește mai ales despre problemele acute de care se lovesc cei care încearcă totuși să facă ceva pentru muzica pop autohtonă.

Iată, chiar în ultima conferință de presă la care am participat, cea prilejuită de

pe de altă parte numai plăcerea fondei adolescentine, a gestului de protest care se insinua numai prin simpla prezență și participare a lor, în ciuda supravegherii vigilente a organelor de partid și de ordine?

O singură dată în acești doi ani și jumătate m-am mai bucurat să văd o sală arhiplină și să trăiesc într-o atmosferă extraordinară la un concert rock cu o trupă românească: la concertul aniversar IRIS 15 ani. Mi-am amintit atunci de ultimul concert al trupei dinaintea de ceea ce mai apoi unii au numit revoluția din decembrie. Cu toate că datele problemei erau cu totul altele și manifestarea de pe 9 decembrie a sus-amintitului an se desfășura în cu totul alte condiții pe care nu mă sfîșesc să le numesc crîncene, a fost aceea stare de emulație care a dat caracter de unicitate evenimentului. Și iată că paradoxal acum ajungem în situația în care așa cum bine remarcă cineva, aceiași fani ai aceluiași trupe dau bir cu fugiții la ultima ei apariție pe scena Polivalentei. Și asta în situația în care, încă trei trupe (dintre care două de primă linie) concertau în aceeași seară și pe același podium. Este

IRIS în concert. (Acum în Italia)

lansarea celor două discuri semnate HOLOGRAF, 80 la sută din timp s-a discutat despre neclaritățile și greutățile mai mult sau mai puțin obiective, dar extra-muzicale în majoritate, cu care sînt obligați să se confrunte muzicienii noștri. În acest context un ziarist de la Radio-Contact a făcut o propunere care mie mi s-a părut nu numai pertinentă, dar mai ales foarte utilă. El se gîndea la găsirea unei formule de a ne stringe cu toții, muziceni și zariști, impresari și producători, adică toți cei interesați, pentru dezbaterile acestor probleme care ne frîmîntă pe toți. Nu spun și „soluționarea”, pentru că, sincer, încă nu cred în așa ceva.

Iată o idee generoasă deși un „forum” (la rezezeală n-am găsit altceva) pe această temă n-ar fi chiar așa de simplu de organizat.

Una dintre problemele care ar trebui dezbătute într-un atare context ar fi și aceea a publicului. Sau mai exact spus a modului lui de receptare. Una dintre curiozitățile, multe curiozități care au apărut după decembrie '89 este inapetența publicului tînar pentru concerte. Ciudad, pentru că în ultima vreme asemenea manifestări făceau numai săli pline. Și nu erau vremuri oricum ci vremuri grele în care (sau poate tocmai de aceea) fie la casa de Cultură „Mihai Eminescu”, fie la Sala din Calea Victoriei nr. 174 a Teatrului Constantin Tănase, asemenea spectacole se întîmplau săptămînal. Asta ca să nu mai amintesc de marile Gale de la Polivalentă. Repet, toate acestea se făceau cu săli pline. Să fi funcționat și în acest domeniu acea supapă morală și spirituală de care tinerii aveau atîta nevoie pentru a supraviețui, sufletește? Numai asta să fi însemnat cele câteva ore de descătușare a sincerității pe care și le îngăduiau și le erau îngăduite? Să fi fost

vorba de HOLOGRAF, DIRECTIA 5 ȘI COMMANDO.

Acest absentism își are cauzele lui. Se pare că s-a născut deja un cerc vicios determinat de public și de organizatori dar care este în detrimentul ambelor părți. Una dintre cauze ar putea fi aceea că trecem printr-o eriză financiară cit se poate de acută. Asta ni se întîmplă tuturor, individual și în grup, deci nici mișcarea muzicală rock nu poate face excepție. Se poate trage concluzia de aici, că organizatorii consideră (la o adică pe bună dreptate) prea costisitoare și nerentabile o asemenea întreprindere. La rîndul său publicul format cum se știe în marea lui majoritate din adolescenți fără un suport material propriu, are dificultăți în procurarea contravalorii bilețelor, oricît de ahtiați ar fi după genul de muzică de care vorbim. Ar putea spune cineva că există soluția sponsorizării. Dar în primul rînd în România nu există legislația care să reglementeze așa ceva. Sponsorizările care se fac totuși se conduc după legile bunului simț sau după ureche, în cel mai bun caz. În al doilea rînd, revenind la situația economică generală, care este așa cum este, nu prea sînt speranțe ca în timp scurt să fie prea mulți patroni sau directori sau cum vreți să-i numiți cărora să le dea mina să facă gesturi caritabile investind într-o afacere nerentabilă. Excepțiile (Dan Chișu, Gheorghe Bolean sau Mircea), confirmă regula. Ar mai fi multe, chiar foarte multe aspecte de discutat și de întors pe toate fețele. De aceea, cum spuneam și la început, susțin utilitatea dezbaterilor într-un cadru nu neapărat festiv și nici măcar „organizat” dar propice pentru soluționarea lor. Ar trebui măcar încercat.

TEODORA IONESCU

10 melodii pentru

VINERI ÎN NOAPTEA DIRECT

La ediția din 3-4 Iulie am aniversat Ziua Statelor Unite ale Americii cu programul realizat de David Pistruț (de la Chicago) și Carmen Trocan (din studioul 23) precum și cu un grupaj oferit de Florian Lăungu și Mihai Godoroja în amintirea marelui Louis Armstrong (născut la 4 Iulie 1900). S-au făcut aproape 200 de dedicații, iar evenimentul special al nopții l-a constituit telefonul de la Camelia din Districtul care ne informa că sora ei urmează să nască peste 30 de minute și ascultă programul nostru. După o oră am aflat că tinăra mamică, Alida Baci, studentă la A.S.E. născuse o fetiță și un băiat cărora le mai urăm o dată și pe această cale viață însoțită și bogată în muzică. Este prima naștere la care „participă” echipa V.N.D. Au răspuns la telefoane Cristina Santii (integralistă a sesiunii de vară!), Silviu Soțea și Cătălina Căicea. Numerele rămân 1369 01 și 1431 90. Așteptăm opiniile voastre, sugestii, voastre pentru edițiile estivale pe adresele: Radiodifuziunea Română, str. Gen. Berthelot 62-64, București, sector 1, cu precizarea „pentru V.N.D.” sau pe adresa revistei noastre. Lista pentru 17 Iulie va fi anunțată la 23.10. Până atunci grăbiți-vă cu propunerile voastre, cvitind piesele care s-au mai difuzat sau pe cele care se ascultă des în programele radio.

DUMITRU MOROSANU a deschis maratonul telefonic

ANTOANELA PRISECARIU zîmbește la telefon

PAUL DIAMOND face la telefon

ANGELA SIMILEA a reușit să vorbească la V.N.D., motiv pentru care azi îi spunem „La mulți ani!”

THE FOOL ON THE HILL
(Lennon & McCartney)

Day after day alone on a hill the man with the
foolish
Grin is keeping perfectly still,
But nobody wants to know him, they can see
that he's just
A fool
And he never gives an answer
But the fool on the hill sees the sun going down
and the
Eyes in his head see the world spinning' round
Well on the way, head in a cloud the man of a
thousand voices
Talking perfectly loud, but nobody ever hears
him, or the sound he
Appears to make
And he never seems to notice

But the fool on the hill sees the sun going down
and the
Eyes in his head see the world spinning' round
And nobody seems to like him,
They can tell what he wants to do
And he never shows his feelings
But the fool on the hill sees the sun going down
and the
Eyes in his head see the world spinning' round
He never listens to them, he knows that they're
the fool
They don't like him
The fool on the hill sees the sun going down
and the
Eyes in his head see the world spinning' round.

TOPURI DE TOT FELUL

ACCEPT, REVIN

Iată o veste bună, cu atât mai mult cu cât fanii au fost cei care l-au determinat să reintre în studio. Wolf Hoffmann (chitară), Peter Baltes (bas), Stefan Kaufmann (tobe) și Udo Dirkschneider lucrează intens și cu plăcere la un nou disc. Se speră că la toamnă L.P.-ul să fie gata, dar nu-l exclus ca producătorii să-l împingă spre Crăciun. ● Paul Di' Anno a declarat recent că grupul său, Killers ar fi cîntat în deschidere la Iron Maiden, foștii colegi. Rod Smallwood, impresarul lui Maiden a considerat însă că n-ar fi fost o idee prea fericită. Și ce bine s-ar fi legat! ● Și croniciarii de la M.H. (ediția franceză) consideră albumul lui „Angel Dust” al trupei Faith No More. Media de 5,75 este foarte mare, cînd sistemul de notare pleacă de la 0 la 7. Urmează în ordine cu media 5 Megadeth și Little Caesar („Influence”) ● Sora lui Axl Rose, Amy Bailey iese în ultima vreme cu Bobby Fernandez, bateristul de la Electric Love Hogs. Știrea a făcut multă vîlvă în presa de scandal americană. Toți se întreabă de ce nu s-a împrietenit cu cineva mai apropiat de stilul frăților. Astă-i bună nu? ● Zvonurile circula și în jurul lui Lou Gramm, după plecarea chitaristului său de la Shadow King. Ar fi dispus, se spune, să revină la foștii săi colegi de la Foreigner. Nici n-ar fi atât de rău! ● Ozzy Osbourne intenționează să compună împreună cu Frank Duntary, ex-lt Bites ● Roger Waters continuă să lucreze la un L.P., primul după „Radio K.A.O.S.” în Devonshire Studios din Los Angeles cu producătorul Nick Griffiths. ●

ANDREI PARTOS N.M.E.
(4-11 Iulie 1992)

1. ABBA-esque — Erasure, 2. Heartbeat — Nick Berry, 3. I'll Be There — Mariah Carey, 4. Hazard — Richard Marx, 5. Something Good — Utah Saints, 6. Too Funky — George Michael, 7. It Only Takes A Minute — Take That, 8. One Shining Moment — Diana Ross, 9. Please Don't Go — KWS, 10. Even Better Than The Real Thing — U2, 11 (intrare directă). Disappointed — Electronic... 20. Rhythm Is A Dancer — Snap., 25. Do Re Me, So Far So Good — Carter USM, 26. Hypnotic St-8 — Altern 8...36.

L. P. -uri

1. The One — Elton John, 2. Back To Front — Lionel Richie, 3. Heartbeat — Music From The Yorkshire TV Series — Various (vine de pe 41), 4. Completely Hooked — Dr. Hook, 5. Stars — Simply Red, 6. This Thing Called Love — Alexander O'Neal, 7. The Legend — The Essential Collection — Joe Cocker, 8. Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Band — The Beatles (intrare directă) 9. Live At Wembley 88 — Queen, 10. Achtung Baby — U2.

METAL HAMMER

(Iulie)
● Bateristul de la Manowar, Scott Columbus, a făcut recent un comunicat surprinzător prin care informa asupra retragerii sale din motive personale. Le-a mulțumit fanilor devotați pentru atașament și l-a rugat să fie și de acum încolo alături de Manowar ● Jon Oliva de la Savatage a anunțat și el că pleacă din trupa sa. Motivul? Nu mai are chef să facă turnee. Tocmai acum cînd albumul „Streets-A-Rock Opera” se bucură de cele mai bune vânzări. Personajul principal al acestui album conceptual este D.T. Jesus, un traficant de droguri care devine un zeu al rockului. Cine va fi Rock God Oliva de aici încolo? ●

TOP 7 NON-CONFORMIST

S-a acceptat de către o bună parte dintre voi să avem în săptămînile fără TOP '50 un clasament al preferințelor, fără să mai ținem cont de genuri, stiluri, ani de apariție etc. Ideea îi aparține lui Cristian Tic.
Elena Frățilă din Brăila a intrat în joc.
1. Ropin' The Wind — Garth Brooks
2. Careless Whispers — Wham!

3. Everywhere — Fleetwood Mac
  4. Every Breath You Take — The Police
  5. Without You — Harry Nilsson
  6. Hand In Hand — Dire Straits
  7. Paper Doll — PM Dawn
- Elena precizează că a ales piesele de pe casete din programe radio și TV. Aceste topuri nu se comentează. Cînd se vor aduna mai multe, prin tragere la sorți le vom difuza la V.N.D. și astfel vă veți cunoaște mai bine unii pe alții. Nu se poate să nu-i placă ficării cititor 7 melodii de oricînd și de oriunde. Este un subtil test de personalitate. Priviți-vă relaxați!

10 PE O INSULĂ

- ADRIAN MOCANU, 17 ani, Brăila
1. „...And Justice For All” — Metallica, 2. „Seventh Son” — Iron Maiden, 3. „In Rock” — Deep Purple, 4. „Empire” — Queensryche, 5. „Powerslave” — Iron Maiden, 6. „Rust In Peace” — Megadeth, 7. „Conspiracy” — King Diamond, 8. „High N'Dry” — Def Leppard, 9. „Paranoid” — Black Sabbath, 10. „Blessing In Disguise” — Metal Church.

- DOREL ONET, Salonta.
1. Yes Shows — Yes, 2. The Song Remains The Same — Led Zepelin, 3. In The Wake Of Posselton — King Crimson, 4. Welcome Back My Friends... — E.L.&P., 5. The Dark Side Of The Moon — Pink Floyd, 6. Made In Japan — Deep Purple, 7. Absolutely Live — The Doors, 8. Encore — Tangerine Dream, 9. Seconds Out — Genesis, 10. China — Vangelis.

- DOREL ONET, Salonta.
1. Violator — Depêche Mode, 2. Mariah Carey — Mariah Carey, 3. The Soul Cages — Sting, 4. „But Serious — Phil Collins, 5. Innuendo — Queen, 6. Joyride — Roxette, 7. Wicked Game — Chris Isaak, 8. Wilson Phillips — Wilson Phillips, 9. Crazy World — Scorpions, 10. Gonna Make You Sweat — C&C Music Factory. N.R. Vom prezenta discurile voastre favorite, pe care le veți lua cu voi pe o insulă pustie, dar așteptăm și opiniile pentru a alege cel mai interesant „naufrajat”.
- D.J.

LA MULȚI ANI, ANGELA!

La 9 Iulie o mică stea a strălucit discret în Univers. O mică stea ce a trebuit să poarte un nume de inger: Angela. Asemeni unui „nufăr alb” a înflorit și a împărțit speranță, bunătate și iubire prin cîntecul său. A oferit publicului tot ce a avut mai bun și mai sfînt în viață, chiar dacă acesta uită de cele mai multe ori că și artistul este un om ce simte uneori nevoia de a se refugia departe de lumina reflectoarelor. Cu toate acestea, publicul o iubește. „La mulți ani” și multă fericire doamnă Angela Similea.

ALEXANDRA MORARU (București)